

Inu.A.32.549

C. D. ARICESCU.

CANTULU
LEBEDEI

194735

(POESII.)

DONATIUNEA
Dr. DINU BRĂTIANU

BUCURESCI.

TIPOGRAFIA ACADEMIEI ROMÂNE (LABORATORII ROMANI)

26, Strada Academiei, 26.

1884.

(124)

D. Dimitru Brătianu,
ca demnul de stină.

C. D. Aricescu

C'est pour la vérité que Dieu fit le génie

Lamartine.

C U P R I N S U L Ũ :

	<i>Pag.</i>
Dedicăjune	1
Prefaça	3
La o lebădă	11
Musa și poetul	12
Libertatea pressei	17
La Regele Milan	21
Ioan Câmpineanu	24
La Grecia	26
La Garibaldi	29
O Vulpe păcălită	32
Triumful democrației	34
La o cucuvae	36
La statua lui Mihai bravulă	39
La armata română	42
La scamatorul Velle	45
A Monsieur Constantin Aricesco	46
D. Léon Plée, respuns la poesia sa	47
D. Léon Plée, la sosirea sa în România	49
De pe Flămânda	52
La artistul Rémy	55
Convoiul funebru	57

Curcubeulă	60
La Regina Elisabeta	62
Ună bobocă de crină	63
În memoria lui Eliad	65
Philosofulă	69
În memoria Căpitanei Dunca	83
Ultime momente ale unuī publicistă	85
Ultime momente ale unuī poetă	88
La poetulă Fundescu	91
Pictura	94
În memoria lui Ión Bădulescu	97
Philomela și Poetulă	100
Vulpea, cocoșulă și găinele	106
Filomeala și Röndunela	108
Plăpumióra	111
Diamantulă negru	113
Cloșca cu puī monstruoși	114
Stéoa cobitóre	116
Bróscele și Barza	118
Gușterul și Vulturulă	120
Fontâna Blandusiei	122

DEDICATIUNE

DOMNULUI VASILE ALECSANDRI

DECANULU POETILORU ROMANI.

Illustrule poete, sub patronagiul teu
Eu iau permissiunea de a le pune eu
Aceste flori, culese de mine din Parnasul ;
Protege-le, poete, cu-alu teu putinte glasul
In contr'acelor care
Gasescu pete in sole.

Vre una din aceste modeste floricelle
De' ti va placea, acelle
Le dator esu eu tie ; caci la isvorul teu
M'amu adapatu si eu ;
Iar daca intre elle
Suntu multe floricelle

Lipsite de culore,
Sa ū nemirositore,

Tu scii că în bucheturi, pe lîngă Rose belle,
Verbine și Rosette, Vanillii, Micșunelle,
Mai suntu și florî lipsite de dulcele miroșu,
Ce crescî retrase lîngă isvorul rîcorosu,
Sa ū se desvoltu în selbe pe lîngă fragi și mure,
Precum suntu Miozotis, Viorelle și Răsure ;
Dar tóte împreună formeză unu buchetu ;
Buchetul meu e simplu, illustrule poetu ;
Cacî eū nu amu talentul alu teu nemuritoru
Să potu produce opuri ce place tuturoru.
Natura e avară în darurile sale.
Da, numai în buchetul alu operiloru tale
Suntu florî suave, belle, de toți elle-admirate ;
Cacî tu, scumpă poete, ai fostu predestinatū
Ca operile tale să fie-aplaudate,

Si tu încununatū.

C. D. Aricescu.

1883, Decembrie.

P R E F A Ç Ă

AMICULUI MEU ARICESCU

De ce-aî amușită, poete ? De ce óre a ta liră
Nu mai scôte nică ună sunetă ? Musa nu te mai inspiră ?
Ai perduță ori-ce speranță ? Nu mai ai illuſiuni ?
Nu mai ai nici o dorință ? Cupa cu decepțiuni
Deșertat-aî pîn' la drojdii ? Sau esci pote supărată
Că nu esci și tu, poete, ca fórte mulți decorată ?

Întellegă a nu mai face politică militantă ,
Ca să nu'ți facă inamică partida cea dominantă ;
Dar nici chiar litteratură nu voesci tu să mai scrii ?
Vre ună sonetă, vre o odă, fabule, allegorii ?...
Așteptându'ți dar răspunsulă cu nespusă nerăbdare,
Tu din parte'mi priimescă o frățescă salutare.

G. Miozotescu.

1883, Septembre.

AMICULUI MEU MIOZOTESCU

Răspundu l'a ta scrisore, iubitul meu amicu :
Cuvintulu pentru care eñ nu mai scriu nimicu,
Nu este cum că Musa adi nu mě mai inspiră ;
Din contra, ea accordă adesea a mea liră.
Illusiuni ? Am încă, fiind-că am dorinþe ¹ ;
Sì una dintre elle, să vëdù scumpe fiinþe
In lume fericite, precum o gîndescu eñ.
Speranþa ? N'am perduþ'o, căci credu în progresu eñ.
Decepþiuni ? Destule in lume-am încercat.
Maï dici încă, amice, că pote 's supârat
Că sunt și pînă astă-di *nedecorarisit* ;
(Cuvîntu care rimésă eu paraponisitû) ;
Să'mi dea Bene-merenti mi s'a propus și mie ² ;
Am refusat eñ însă cu multă modestie :
Căci astfel de resplată eñ nu am meritat ;

¹ «Pînă când inima conservă dorinþe, inima are illusiuni», dice Chateaubriand.

² De D-ni Ministrî N. Creþulescu și Aurelian.

S'apoī astū semnū *d'onore* s'a desconsiderat ;
De ce ore ? Mē iartă, nu potū să mē esplicū.
Nu, causa e alta de nu mai scriū nimicū :
E causa, amice, că greū am fost lovitū
D'unū bunū amicū de scólă, când el a devenitū
Ministru-a tot putinte ; el m'a sacrificat
Rancunei-unei persóne, ce eū am demascat
Pe când era Ministru ; d'aceea de opt ani,
Temêndu-mē, amice, de l . . . t . . . ,
Avênd eū adî nevoie de cei a tot putinte,
Închidu și ochi și gură, ca unū bârbatū cu minte,
Și nu voiū ca să criticū a lor fapte-arbitrare,
Tâcerea e de aurū, a dis unū oare-care.
Apoi, când n'ai avere, când ai și datorii,
Și când ai mai cu sémă și sépte-opt copii,
N'ar fi o nebunie de a sacrifica
La Regele Prussiei și chiar famillia ta ?
Cât esti-tu de ferice că esti independent,
Și poți tu în Balene s'aruncă cu-al teū trident.
D'aceea eū adî Lyra în cuiū am atîrnat,
Și 'necū ori-ce suspine în peptu'mi săngerat ;
Ba încă câte-odata, când sunt lîngă abisū,
In flaccéri aruncă multe din celle ce am scrisū.
Aflându-mē dér între ciocanū și nicovală,
Séu între *Datorie* și *Ananghi* cea fatală,
Eū pentru cea din urmă silit sunt a opta ;
Acum d'a mea tâcere tu nu te mai mira.

C. D. Aricescu.

1883, Octombrie.

AMICULUI MEU ARICESCU

Răspunđu eū la răspunsul cu care m' onoređi :
In elū este o frasă ce m'a surprins, să credi ;
Tu dici, iubite frate, că 'n orele fatale,
In focū arunci produsulū al Fantasiei tale ;
Dér asta e o crimă, permite'mi a 'ti-o spune :
Căci fructu-intelliginței e o creațiune
Și nobilă și sacră ; și care astă-dī are,
Și chiar la noi în térră, valóre oare care ;
Tu scii că fiucidulū e aspru pedepsitū ;
Desnaturatū părinte, cum dér aî îndrâsnitū
In focū s'arunci copillul al Fantasiei tale ?
Acésta e o faptă din celle immorale ;
Unu monstru chiar să fie copillul ce-a creat
O mamă, nici odată ea nu l'a sugrumat.

Bolliac spunea adesea că e unu criminalū,
Arđend drama Mathilda într'unu momentū fatalū ;

Și că d'atunci continuă severa Consciință
Ii impută o faptă făcută c'ușurință.

Dér să lăsăm acestea. De nu vrei a mai face
Politica, atuncia, lăsând Miniștrii 'n pace,
(Căci cum iși vor așterne, aşa se vor culca)
Te 'ndemnă și prin acésta a publica ceva;
Vre o colecțiune d'allese poesii;
Cu modu-acesta pote tu scapi de datorii:
Căci dacă se vor vinde, atunci vr'unu editoru
Se invocă pote cu Domnul autoru
Și 'i cumpără mai eftin și alte operette.
Acésta nu 'ti suride, iubitule poete?
Dér n'am bani, îmi vei dice. Nu trebuie sumă mare:
Plătescă tu tiparulă în rate mici lunare;
Dér nu neglijă rima, defectu unicu al tēu:
Căci critica severă te va combate greu.
Urmés' al meū consiliu, s'o să te folosesci;
S'apoī, dai și tu semne că încă mai trăesci;
Mai fă să se audă, apprōpe de sfîrșitul,
A Lyrei tale cōrde, amiculă meū iubită,
Ca cel cântecu armonicu, și plină de duioșie,
Al Musei cei din Lesbo, în ora'ī d'agonie.

D. Miozotesen.

AMICULUI MEU MIOZOTESCU

Ideea ta, amice, o voiū realisa ;
De și cu denadinsulū s'oppune Musa mea,
Dicēnd că voiū cullege, în loc de trandafiri,
Ciulinī și pălamidă, séu mari nemulțumiri ;
De astă prevestire eū forte îngrijatū,
Pe X..., omū competinte, pe-loc l'am consultat ;
Citind collecțiunea de poesit, 'mi-a dis :
«Ce o să pați, poete, în frunte 'ti este scrisū ;
«Tu poți cu tōte astea de a le publica ;
«Si ce iți spune Musa tu nu prea asculta ;
«Căci e originală : viteză ca Eroi,
«Adesea e fricosă ca nisce iepuroi».

Apoi și tipografulū cu care am vorbit,
Unū omū de conșciință, și el m'a sfătuit
Să nu mai staū pe gînduri. Acum, cum o vrea Domnul!
Și dicū și eū ca Cesar, să trecem Rubiconul.

Cât pentru editorii de cări îmi vorbesci
În ultima'ți scrisore, tu negreșit glumesci ;
Tu nu îi cunoșci, se vede, amieul meu iubitū.
Am încercat și acesta ; și ei îmi au offeritū
Pe chiar celle mai bune din operile melle,
Unu preçu forte ridiculū ; aceste lepre relle
Vor să esploateze pe bieții scriitori,
Ce sunt, infortunații, l'ananghi-adese ori.

Adio ! Al tēu nume mē face a spera,
Iubitul meu confrate, că nu mē vei uita.

C. D. Aricescu.

Pot-scriptum :

In ce privesce rima din versurile melle,
Îmi dauă totă silința să fie cât de belle ;
Dér nu potă să sacrifică rime capriciose
Cadența, armonia, ideile frumose ;
Și 'ți dauă eu de exemplu p'ai noștrii Trubaduri,
Ce au cantic bravura Haiducilor-Panduri ;
Ei nu se uită la rime, ci numai la idei,
Precum și la cadență ¹; voi imita pe ei,

¹ Aşa, de exemplu, într'unu cântecu al Jianulu, se dice :

"Ți-oñu croi d'o malotea
Cu florile căt palmă.."

Eliade a tratat acestu subiectu în *Curierul de ambe-sexe*,
dând dreptate Trubadurilor nostri.

Când nu potă face altfel; în fine, scumpe frate,
Sili-mě-voiū din suffletū să am rime bogate.
Dér chiar Bolintinénu, lucéferū între stelle,
Pe *Domnū* cu *omū* rimésă în satirele selle ¹;
Sunt dér, cum vedă, amice, în bună companie;
Şi aşi putea esemпле să'ți daū încă o mie.

¹ Vedă *Eumenidele*, unde întâlnim rime cari se bat în capete; de exemplu, *nestrîcat* cu *Bîrlad*, *piardă* cu *terdă*, *draci* cu *desagi*, etc.; și cu töte astea poesia din *Eumenide* este ună cap' d'operă în felul seū.

LA O LEBĂDA

Frumósă lebezióră,
Ca néoa albişóră,
Din lina ta plutire opresce-te puçin ;
 Şi cântă, cântă mie
 Cel imnū, ce 'n agonie
Tu cântă, precum se crede, dând ultimul suspinū.

Ca tine, la finitul al carrierei melle,
Intonū ultimul cântecū ; și p'arripele selle
 Imaginația-meia
Al meū Spiritū transportă în alle ceresci sferre
Ce, după încetarea de ori-care durere,
 Vor fi patria sa.

1883.

MUSA ȘI POETULĂ

M U S A

«Destul, destul, poete; e timpū să reposesi;
E mai unū demi-secolū de când mereū lucrești;
Adă nu mai esci tu june să poți a mai lupta;
Și inamici iți face ghimpósă péna ta.

POETULĂ

Cât suntem în viaçă, noi trebuie a lucra:
Destul noi după mórte etern vom reposa.

M U S A

Și cui spui-tu acestea, poetū laudărosū ?
Nu 'ti veđi barba albită și spatele ghebosū ?
Abia lucređi o oră, și esci prea obositū ;
În somnū cauți să afli puteri necontenit ;
Repaosulă e dulce la vîrsta ta, poete,
Precum este oglinda la unele cochete.

Dormi, dormi; pentru că somnul procură fericire :
In somnū tu le uști toate, dureri, nenorocire ;
In somnū nu vedi trădarea a celor ipocriți,
Nică lacrămile-acelor de sărtă prigoniți;
Unu balsamū este somnul, e vinul ce îmbată ;
In somnū vedi acea lume unde-o să mergi odată.

POETULĂ

A ! Musă ipocrită ! mi arăți compătimire !
Dér cin' mē torturésă, și fără contenire ?
Nu mē îndemni adesea să fulgeră pe tiranū ?
Nu 'mī aî dictat tu Oda la Othon și Milanū ?
Nu mē îndemni tu óre, s'acum la bătrinețe,
A presinta omage la rara frumusețe ?
In fine, chiar și somnul cel dulce despre datori
Mi'l tulburi tu adesea ; cu ochi fermecători,
Suridă mie, cochetă, și dici : «dragă poetă,
Mai fă vr'o elegie, vr'o odă séu sonetă.»
Dér ađi córdele Lyrei mai tóte rupte sînt ;
Abia shîrnă una, ca p'intre frunđe-un vînt.
Din causă'ți gustat-am atite-amărăciuni ,
Din causa'ți perduț-am unu roiū d'illusiońi :
Căcăi tu mē plimbi și astăđi prin lumea ideală,
Ce mare contrastă face cu lumea cea reală :
Pe când colo cu Brutus vorbescă și cu Socrati,
Aci întilnescă numai Loioli și Pisistrați,
Nu m'ai silit tu óre pe cei putinți, pe toți,
La barra-Opiniuni a'i trage ca pe hoți ?
Nu m'ai silit a rupe cu vechii mei amici,
In cât ađi am în lume puternici neamici ?

Din caușa ta numai am fost eū arestat,
Din caușa ta numai eū sunt persecutat;
O ! fără tine astăđi eram și eū bogatū,
Și liberū, și ferice, și pôte omū de Statū !
Din caușa ta 'n fine eū astăđi am albit :
Așa eram eū, spune, când noi ne-am însoțit ?
Din caușa ta sufferū și eū, și toți ai mei ;
Dér ce iți passă ție de scumpii mititei ?
Capriciile telle să se îndeplineșcă,
Ş'apoî arđă și şoreci și móra strêmoșescă.

M U S A

Nu eū, poete, sórta, ea crud te-a combătut ;
Tu însă datoria în lume 'ti ai făcut ;
Ş'apoî, ca Iisus, cine ia crucea în spinare,
Nu dörme el pe Rose, ci în spînzurâtore.
Cu tóte nu se pôte, poetulă meū iubitū :
Cu crucea din Golgota tu Bard ai devenitū.
Virtutea nu rimésă cu ranguri ș'avuție ;
Nu eū, ci tu ales-ai acéstă meserie.
Mâriri, avere, posturi, de vréi a dobîndi,
Urma să atîrni Lyra în cui, ș'a amuții ;
Dér 'ti a plăcut, poete, a dulce gloriola ;
Şi în aerostatulă sub formă de gondolă,
Ai vrut să sbori cu mine în lună și în stelle,
Ai vrut să dai la Nimphe buchetū de floricelle,
Ai vrut a posa 'n fine ca Caton și ca Brut ;
Și astăđi, când prin mine și tu esci cunoscut,
Căci tu prin mine astăđi esci unū laureatū,
Imi faci imputări aspre ; ei bine ! esci ingratū.

POETULĂ

Te rogă, iubită Musă, modestă tu să fii :
Căci n'au meritat lauri a melle poesii ;
Din contra, pentru elle am fost greu criticat
De o celebritate, ce m'a consiliat
Sa scriu mai bine prosă, dicând : nu e poetă
Acelu ce foculă sacru nu simte el în peptă ;
Și 'mă dete de exemplu pe Moliere, Rousseau¹
Citând ș'aceste versuri chiar de la Boileau :
«C'est envain qu'au Parnasse un téméraire auteur
Pense de l'art des vers atteindre la hauteur,
Si son astre, en naissant, ne l'a formé poète».

M U S A

De sigur, acellu critică, el nu a fost poetă.
Să'și vadă bucătarulă de sossu și coteletă.
Dér daca tu, amice, *focă sacru* nu avéi,
La Văcăresci în fine și la Snagovă mergéi ?
Dér fără foculă sacru avéi adi avuție,
Precum aú mulți în lume, ce nu vor ca să scie
De patrie, libertate, în fine d'a lor țerră ;
Și cari trăescă numai adi pentru plăpumióră ;
Prin *Blestemulă* în contra Muscalului barbaru²
Prin *Oda la Grecia*, acellașu critică chiar
Urma să te admire pentru curagiulă těu ;
De nu pentru talentulă ce ti 'l contestă și eu.

¹ Jean Baptiste Rousseau.

² Vedă Esilulă meă la Snagovă.

Eū n' am pretențunea să fii un *Trandafir*,
Dér poți fi o *Răsură*¹; și astfel nu mě mir
Când tu inghimpi unu *Asină*, ce vrea să te apuce
Cu dinții lui, ba încă și chiar să te îmbuce.
În tot cađulū, amice, tu esci ađi un ingrat;
Căci ca p'o esaltatā pe mine m'aî tratat;
Atinsă la onore, eū plecū, te lasu, adio!

Si Musa m'abandonă; dér iarăși despre diuă,
Ea veselă apare; din cuiu ia a mea Liră,
Si 'ncepe ca să cânte; poetul se inspiră;
Si astfel de tiranul al meū nu potu scăpa.
Puçin, și eū de dînsul mě voiū debarassa;
Afară numai dacă, ferescă Dumneđeū!
Destinulū ar decide să fiu cu Musa eū
Si 'n alte sfere, unde voiū merge după mórte;
Atuncia în credință de plîns e a mea sórte.

1883.

(1) Veđi *Le langage des fleurs*.

LIBERTATEA PRESSEI

O ! libertate-a pressei ! tu esci pentru popóre
Ce este pentru oameni acel minunatú sóre,
A căruia lumină, a căruia căldură,
Viaçă și mișcare la tot dă în Natură.
In tine se concentră ori-care libertăți ;
Esci piatra unghiulară ori cări societăți.
Tu singură poți face poporu-a progressa ;
Pe tronu'i tirania tu faci a tremura ;
Ați nu e pentru populi mistere sañ secrete :
Tu veđi ca în oglindă în ori ce cabinetu ;
Tu dai pe façă 'ndată și intrige fatale,
Si ori-ce machinații séu planuri infernale ;
Prin tine ați tronésă poporulù suveranù,
Prin tine se demască tribunul șarlatanù.
Esci spaima și terrórea a cellui viciosù,
Esci pavaza de aurù a cellui virtuosù ;

Denunță țărări abusul și pe abusatoru,
Demască pe ipocritul ce specul unu poporu ;
Unu populu pote perde ori care libertate,
Și el numai cu pressa recapătă pe tōte;
D'aceea și despotii cei reacționari
Ei pressa sugrumară, ca omeni arbitrari :
Divina cugetare, oră cāt de moderată,
De fōrseca *Censurei* era crud mutilată ¹
Tribuna ca și Forul sunt adi assigurate
Prin legea ce proclamă a pressei libertate ;
Și cel care profană acestu sacru chivotu,
El perde și prestigiū, și creditul, și totu.
Licență se omoră prin chiar escessul seu :
Disprețul ea cullege, murind în spasmul greu.
Minciuna, calomnia, sunt nuorul ce ascunde
Al verității sōre; dēr bunul simțu pătrunde,
Și nuorul calomniei pe-loc s'a rissipit,
S'appare adevărul cu mult mai strēluit.

Dér daca sunt adi sacre și bine făcētore
Și pressa și tribuna, aşa să fie ore
Și preoții acestor duoē altare sfinte?
Vai! mulți dintr'enșii astădi devisa lor desminte!
Căci ce e diaristul? Ce e unu deputatū?
Tribuni sunt ei ai plebei, sunt cāimele colțatū
Ce apără el turma de Lupu amăgitoru;
Puțini tribuni sunt astădi la înălțimea loru!

¹ Vezi articolul meu *Legea sub Vodă Stirbei*, publicat în *Reforma* D. Valentinéu, No. 10 din 1859.

Şi ce e mai tristă încă, că, prin corupţiune,
Acei putini falſific' a ţerrei opiniune;
Din *fondul de reptile* pe diariştii plătescū,
Pe mandatari prin multe mijloce amăgescū ;
Şi plebeia e lăsată în prada celor răi,
Şi e exploataată de oamenii mişei ;
Dér sănta Veritate triumfă pînă 'n fine ;
Şi demascatū, Despotul s'ascunde în ruine.

In ţerri ca Englterra cu educaţiune,
Cu pressa Ministerul ū guvernă şese luni ;
El comptă ţine de pressă, ř'a ei opiniune
Pe căile legale în practică o pune.

Accept' al meū omagiū, divină libertate !
Şi voi, tribunii ai plebei, ce-aři suferit de tōte
Ca să 'mplintaři în ţerră acestū dreptū immortelū,
De care abusésă adesea cellū mišellū,
Fiři voi la ţinătīmea a vōstre missiunī ;
Şi când voi veři ajunge la mari distincţiuni,
La cārma ţerrei 'n fine, ce-aři fost să nu uitaři ;
Principiile sacre să nu le renegaři ;
Căci, altfel, de la cārmă când voi veři fi căduři,
Cu chiar faptele vōstre veři fi greř combătuři.

Ađi Rege-al unuř Populū nu e cel după tronū
(Afară numai daca el e unuř sincerū Domnū,
Ca Leopold séu Victor, ce sunt chiar o minune)
E cel care conduce a ţerrei opiniune,
Cu facla verităřii la scopul cel umanū :
A lumina poporul, spre-a deveni Sovranū.

Acést' onore numai am ambiționat;
Dér din nenorocire eū încă n'am aflat
O fóe 'ndependentă în modul absolut.¹
Fenomenu rarū, ce pînă acum nu s'a vîdut.

1866, Maiū.

¹ Singura fóe periodică, ce s'appropie aqî d'acestă ideală,
este *Națiunea*. — (1883).

LA REGELE MILAN

Ați fi cređut voi óre ca Regele Milan
Să fie unú tiranú ?

Elú, care d'al seū populú era stimatú, iubitú,
D'acellașú populú astădi elú e dispreçuitú ;
Dér cum óre amorulú în urá s'a schimbăt ?
Voința națiunii Milan a meprisat :
Poporulú i trimite fideli apărători,
Milan nesocotesce p'ai tărrei defensori ;
El Șarta o suspendă ; și, Rege imprudinte,
Pe Christici il numesc Ministru președinte ;
Pe Christici, despotú barbarú și reađionarú ,
Ce 'n oastea cea tudescă servi ca mercenarú ;
Pe Christici, ce 'ndreptésă canonulú în poporú ;
Iar Regele privesce cu ochiú nepăsătorú .

Unú Rege e patronulú alú legii cei supreme ;
Si când primulú Ministru împinge la estreme,
Datorú e acel Rege a'l infrina îndată ;
Si când culpa e gravă, a'lù da în judecată.

Acesta e regimul constituționalu ;
Așa îl înțellege pactul fundamentalu ;
Urmând altfel, unu Rege dă dreptul la poporū,
Atunci când cuțitul pătrunde pîn' la osu,
A da jos după tronu'i unu Rege-usurpatoru ;
Esemplu este Bomba și Othon vanitosu.

In vîile Moravei adî drama începută
Nu este terminată, e numai întreruptă :
Poporul sârbu adî cade sub mâna cea de feru ;
Sosi apoi și iarna cu vifore și geru ;
Răbdare ! în catene crescû perii lui Samson ;
Și dacă pîn' la vară va fi Milan pe tron,
Poporul, ce adî este învinsu, ingenuchiatû,
Mânușa ridică-va ce el 'i-a aruncatû.

Milan, tu cați unu sprijinu în alții, nu'n poporū ;
Veî fi dejucatû măine d'al teu falșu protectoru ;
Prin el veî perde térra, cum și tronul Serbiei ;
Prin el și noi perdurăm o cóstă a Daciei ;
Printr'ënsul frații nostrii, ce 'i fură devotați.
La Ungurul selbătecû sunt adî sacrificati.
Perfid este Habsburgul, perfidă și Russia ;
Nu este óre Czarul ce-a smuls Bassarabia ?
Și când o smulge ? 'ndată ce óstea românescă !
La Plevna din pericolu scăpă óstea rusescă !
Ferește-te, Milane, d'asa sprijinitoru ;
Tu réză-mi-te numai pe bravul u teu poporū ;
A dat el multe probe că scie ca să piară
Și pentru libertate, și pentru a lui térră.

Nici Sérbul cum nici Grecul nu se conduce ađi ei
Cu forță séu minciuna de nisce cărmaci rei.

Iar cei două *Scriptori* cari să sfîșie amar,
Unise-vor ei mâine prin intermediarū ;
Și aminduoî, Milane, te vor sacrificia.
Esempie ai destule... Grăbesce a profita.

Ađi Sîrbii și Bulgarii, și Greci, Români, Albani,
Să'și dea cu toții mâna să scape de Tirani.
Legați-vă frătesce prin lanțul uniunii,
Prin lanțul cel de aur al federațiunii ;
Aci este salvarea a vóstr' a tuturor ;
Așa numai v'astéptă unu falnicu viitoru ;
Căci, altfel, vă assigurū, că sau de Panslavismū,
Séu pôte mai probabil de chiar Pangermanismū,
Vețî fi în scurtă vreme cu toții înghițiti ;
Nu perdeți dără timpulū, și 'ndată vă uniți. ¹

1883, Noembre.

¹ Veđi *Manifestulă emigrațiloru Sîrbî în Telegrafulă de la 3 și 31 Decembrie 1883, și de la 1 și 3 Ianuarie 1884.*

IOAN CÂMPINEANU

INAINTEA EROILOR ROMÂNIEI

Ioan Câmpineanu , marele bărbatū .
La eroii tărrei ađi s'a 'nfătișatū .
— Ce veste aduce Ioan Câmpinean ?
Il intrébă Mircea , Corvin și Ștefan .
— Visul vostru d'aur s'a realisat ,
Le respunde vesel illustrul bărbat .
Astădi Muntenia și cu Moldavia ,
Sub unū singur sceptru , se șicu România .
Milcovul pe ele nu le mai desparte ;
Astădi amêndouē aū aceeași sorte .
Unirea-e făcută , visul strémoșescū ,
Fără să se verse sânge românescū ;
De la Mihai Bravul tेrra românescă
Fost-a umilită de pala turcescă ;
Unū Olténū cu nume de Vladimirescu ,
Elliad , Magheru , Tell și cu Golescu ,
Si alți juní , ca dinșii tărrei devotațî ,
De panduri , profesori , de studenți urmați ,

T'erra o salvară de jugul grecescū,
Şi 'n fine de jugulū acellū muscălescū.
Ei independința țerrei aū preparat;
Şi astădi Românul este respectat
Chiar d'aceia cari nu'ī gindesc ei bine.
— Sub ce Domnū unirea s'a făcut în fine ?
— Sub *Alecu Cuza*, care din uitare
Ridică el némulū cel cu nume mare;
D'inamicii țerrei el a triumfat,
Căci pe streinī Cuza nu s'a rezimat.
In poporū residă forța suverană,
Şi prin popul măine *Dacia traiană*
Sub unū singurū sceptru va fi ea unită,
Daca atunci țerra va fi cărmuită
De unū Domnū ca Mircea , ca Ioan Corvin,
Care să nu'si plece fruntea la strein.

Urra ! strigū Eroi țerrei românescī.
Urra ! repetésă bolțile cerescī.

Iar Stefan răspunde marelui bărbatu :
— Si tu , Câmpinene , care aī lucratū
La independința țerrei , cu toți noi ,
Intră în pleiada bravilor Eroi. ¹

1864.

¹ Publicată în *Buciumul* luł Bolliac, N. 308/1864.

LA GRECIA

CU OCASIUNEA RĂSTURNĂRII LUÎ OTHON

(24 OCTOMBRE 1862)

In fine suferința la culme a ajuns !
Cuțitul desperării la osu chiar a pătruns ;
Și într'o dî solemnă , tot popolul Greciei
Se scolă , și decretă căderea tiraniei,
Strigând : «nedemn e Othon a guverna eroi ,
Pe cari i tratésă întocmai ca pe ol.»
O ! mult rabdă poporul ; dar când s'a 'nfuriat ,
Nimic nu i resistă , el tot a sfărimat.

O voi , fii Elladei ! o tu , popor de bravi !
Tu pentru a doua óră sfarami jugul de sclavi .
Onore , Elleni , voë ! Voï sunteți demni nepoți
Străbunilor eroici , acelor patriotî

Ce pentru libertate s'al patriei amor,
Muriau ca Leonida, jerind chiar fii lor.
E tot acelașu sânge al bravului Spartanu:
Cinci secoli de sclavie sub crudul iataganu
Să stingă nu putură în voi focul sublimu,
Ce face dintr'unu populu *Arhangel-Heruvimu*.

O regi! aveți d'esemplu pe Othon al Greciei;
Ve deșteptați îndată din somnul lethargiei
În care vă reține fatala-vă orbire.
Ce! nu vedeți voi oare abisul de peire?
Amorul unui popolu e forța unui tronu;
Nu furci, nu baionette, nici temniți, nici canonu.
S'a luminat soldatul, el adi e cetățeanu;
Iar nu mașină órbă a crudului tiranu;
Și celui ce'í ordonna să 'mpusce p'oroșanu,
Soldatul i respunde cu bravul căpitaniu
Ce 'n numele oștirii respunse lui Bibescu:
«Jurat-am noi credință pe steagul românescu,
«Pe care se citește *Onore, România*;
«Arată'mi neamicul ce vine cu sclavia,
«Si contra lui cu totii luptăm ca nisce frați.»

Unu popul nu se pierde cu astfel de soldați.
Dér ce cere poporul? El cere libertate;
Și are drept s'o céră? El are drept la tóte:
Căci el este și forța s'averea unui Stat;
Căci el delégă dreptul celui încoronat;
El dér să legifere, căci el e suveranul;
Iar nu Despoții țărreī, nu Regele tiranul,

Ce saū din perfidie , saū necapacitate ,
Si ţerra compromite și sacra libertate.

Dér cupa suferinței... puçin, și s'a umplut ;
O picătură numai , și *Othon a cădut* ¹

Acéstă poesie, reproducă de mai multe diare grecescă,
precum "Izis, Melas, etc. a fost publicată pe lângă *Românul*,
Nr. 291/1862.

LA GARIBALDI

Ce sgomotă se aude ? E bellica strigare
A unui martiră populă ce sfârmă sale fearre ;
Condus de nuoul Brutus, din grăpa' î de durere
Se scolă adă astă populă, și strigă cu putere :
« Jos lanțul de sclavie ! Jos Regele Bourbon !
« Unu singur populă liberu ! Unu singur liber tron ! »
Și toți populi liberi respund cu toți în choră :
« Italia trăescă și al ei liberatoru ! »

Ma cine e acella al căruia sonoră nume
Terror ellu inspiră Tiraniilor din lume ?
E bravul Garibaldi, oștenul democrată ;
E spada Italiei, stindardul ei sacrată.
Republicană ca Brutus, sublimă ca Waschington,
C'o singură suflare dobără unu vechiș tron ;
C'unu singură gestă o oaste întrégă el creeasă ;
C'o singură privire pe toți ellectrisésă ;

Bâtrâni, copii, sub stégu'i alérgă toți orbesce ;
'Naintea lui tot cade, ca fumū se risipesce ;
Palermo ieri, adă Napol', Venezzia pe mâine ;
Apoi patrulatarul, și Roma chiar poimâine.

Răsună Universul întregū d'al său renume ;
Toți populi în lanțuri invocă al său nume ;
Cu ce putere însă minună el operésă ?
Cu singura credință a celor ce 'l urmăsă,
Și cu entuziasmul acelui populū bravū
Ce adă prin El sfâramă catena lui de sclavū.
E demnū de a lui sórtă poporu-italianu ;
Căci singur el prin sine învinge pe tiranu ;
Căci pentru libertate elu totul a jertfit ;
Și ca s'o dobîndescă, ellu mult a suferit !
Vădu a sâlle drepturi de Habsburg violate,
Provinciile tóte de Habsburg subjificate,
Stindardele roșite cu sânge de Eroi,
Omnórea și averea în pradă de strigoī ;
Sorbi-el pîn' la drojdii veninul infamiei ;
Simți-el pîn' la ósse cuțitul Tiraniei ;
Și când a sunat ora, el sare din mormintu,
Și furci, carcere, lanțuri, tot spulberă în vîntu.

Giuseppe Garibaldi ! Eroū nemuritoru !
Tu esci pentru astu populū un Deū, un Salvatorū.
Alătarea cu Brutus de adă chiar își înscrise
Eroicul tēu nume sovrana istorie ;
Și bustul tēu, allături cu statua-Libertății ;
Și fruntea ta, încinsă de stégu-egalității ;

Și miî de generații pe grópa ta cunune
De florî nemuritóre în secoli vor depune.

O! fie ca Românulu să se 'ntusiasmese
D'eroicele'ți fapte, și să le imiteșe!
Și Ellü merită sórta acelui bravû poporû;
Dar ce 'i lipsesce însă? *Cavur* și un *Victorû*¹.

1860.

¹ Acéstă poesie, publicată în *Românulû* No. 262, din 1860, s'a tradus în limba italiană de filo-românul Vegezzi Ruscala; și s'a publicată în *Gazeta di Torino* No. 310 (20 Oct.) 1860.

O VULPE PĂCALITA.

O jună Vulpe, considerată
De animale ca diplomată,
Căci ea posasse ca campionă
Al libertății, și combatea,
Cu o bravură care nimea,
Pe însuși Leul pe al seū tronă,
Fu dejucată de ună Vulpoi,
In modulă care vom spune noi.

Vulpoiū-acesta Ministru-era,
Trecând la Curte chiar de Mentoră ;
Voind pe Vulpe a dejuca,
Iși făcu planulă cel următoră :
«Vulpea acesta ambițiösă,
«Și ea la cărmă s'ajungă vrea ;
«Să facem dără să fie-alésă
«In postulă care doresce ea».

Deci, mijlocesce și se allege,
Prin influență, iar nu prin lege,
În postul care Vulpea doria;
Iar Vulpea nôstră originală,
Care guvernul îl satira,
Ea't o d'odată officială,
Sî pe Ministrii i lăuda :
«Că la allegeri, cum și la tôte,
«Domnesce numai legalitate».
Atunci bâtrânul nostru Vulpoi,
Rîdînd, el ăisse : E! vedetă voi?
«Asta'i tribunul cel seriosu ?
«C'unu osu
«De rosu,
«El bandiera adî a schimbat».

De toți amicii ea părăsită,
Vulpea fu astfel rău păcălită.

MORALĂ.

Omul d'onore și caracteru
E tot d'auna unu omu de feru ;
El nu își schimbă a sa credință
Și 'ndependință
Fórte ușor
Pentr'un oscioru.

1884.

TRIUMFULU DEMOCRATIEI

LA ALEXANDRU IOAN I.

Salutare, dî mărăță ! Cu ce vie nerăbdare
Invoca a ta sosire acestu populu de martiri !
Săispre-dece ani sunt mâine de când térra în picioare
A sdrobit într'o dî numai pe tirani și p'ai lor sbiri.

In resbellul din Crimeea de lua și térra parte,
De atuncia România o mai bună avea sörte ;
Insă din nenorocire Capii cei espatriați
Intre ei se sfîșiară, profitând tot cei bogați.

Trebua să trăcă térra și prin astă încercare,
Trebua să se allégă trandafirii d'entre spini,
Trebuaștă aceste lupte, ca să vađă fie-care
Cine este cu poporul, cine e pentru streini.

A cădut în fine Hydra ; drept în inimă lovita,
Nu mai pote ca să mișce, stă lungită la pămîntu ;

Și în spasmurile selle, Scorpia neleguită
Nici o milă nu însuflă în al ei negru mormentu.

Cei ce adă pot să inspire ore cum compătimire,
Nu sunt ei, Despoții țărrei, sunt tribunii rătăciți
Ce au vrut să galvanise acestu corpă de putrejune,
Și prin el să ție încă pe plugari tot lănușită.

Nici o faptă fără plată. Plingă ei Oligarhia ;
Iar Români, ce vor fala bulevardului Traian,
El se bucură toți astăzi, cu întrégă România,
Că striviti sunt toți Despoții, iar poporul suveran.

Az adă recapătă astăzi populu drepturile usurpate ;
El împumna astăzi spada lui Mihai și lui Ștefan;
El ocupă duoă tronuri, de Eroi mari illustrate,
Și pe fruntea lui streluce iar corona lui Assan.

In concertul Europei intră adă, o Românie ;
Ești de secoli despărțită de illustrele'ți surori ;
Vesele și fericite, te salută cu mândrie ;
Și 'ți oferă o ghirlantă de nemuritoré flori ¹.

¹ Publicată în *Buciumul* lui Bolliac No. 233/1864; tradusă în limba ellenă de D. Velisson, fu publicată în aceeași foaie No. 235/1864.

LA O CUCUVAE.

Passere de nopte, ce în umbră ședi,
Sî în umbră numai sborî și complotedî,
Ce tot te bocesci ?
Pe cine jelesci ?

Buhă cobitôre,
Vocea'ți plîngêtôre
Este prevestire
De nenorocire
Pentru cei orbiți,
Iar cei instruiți
Te dispreçuescû
Sî te huiduescû.

Nu mě 'nfricoșésă vocea ta pe mine ;
Cobe, tu esci cobe numai pentru tine,
Sî pentru aceia ce sémână ţie ;
Gemetele telle de capulū téū fie !

Mergi de te bocesce p'alle mari ruine
Ce aū fost zidite numai cu suspine ;
Geme și suspină pentru renegatul
Care 'și retractésă principile selle ;
Geme și suspină pentru scelleratul
Care speculésă tot pentru parale ;
Geme și suspină pentru-acel Despotu
Care vrea să tréca de bunu patriotu,
Insă scamotésă chiar patria sa ;
Pentru dēnsul fie lamentarea ta.

Singurul teu meritu, Buhă cobitóre,
E că faci resbelul cellor Rođetóre ;
Cât pentru acésta tu utilă esci
In societatea unde locuesci ;
Din nenorocire, Buhă cobitóre,
Rēshboesci tu încă slabe pâsserelle,
Cari ne sunt noē prea folositóre ;
Insă le resbună Șoimi și Rôndunelle ;
Tôte grämädite te prefacu bucăți,
Când din întâmplare șiu de arăți.

Solule al morții,
Despotu ipocritu,
Intră 'n sinul nopții
De unde-aī eşit.

Dacă insă vocea'ți, Buhă cobitóre,
Mórtea ne anunță unuī Despotu mare,

A unor Miniștri perfiți, şarlatani,
Saū a celor cari se vîndă pentru bani,
Atunci te jelesce, căci te ascultă eū ;
O ! atunci îmi place mult bocetul teū,
Cum îmi place Barza ce câmpă cu flori
Curată de řerpii cel otrăvitori ¹.

1863.

¹ Publicată în *Convențiunea* No. 4 din 1863.

LA STATUA LUI MIHAI BRAVULĂ

Tratatele lui Mircea și al lui Stefan cel Mare,
Ce-a țerrei-independință de-plin assiguraș,
De fiii Semi-Lunei, cu dreptul cellui tare,
Cu totul sfâșiate de mult elle erau.

Erai-tu umilită, o mândră Românie !
Streinulă dicta legea, și populul sta mută :
Căci țerra ajunsese să fie o moșie
De Turci ea arendată la cine da mai multă.

Salvată ca prin minune din gheara tiraniei,
Destinulă te allesse, viteze Căpitanuș,
Să scapi acéstă țerră din jugul barbariei,
Unind-tu sub un sceptru pe fiu lui Traian.

Tus-trei frații Buzescu, Novac, Udrea cel tare,
Mihalcea bellicosulă, și Manta, mare Banuș,

Farcașu, Calomfirescii, l'a patriei chemare,
Impumnă ei toți spada și lungu pe Turcomanu.

In mijlocul atâtor vitezi cu spada lată,
Cu ochiul lor de Vulturu, cu brațul lor de feru,
Și cari comand oștea în lupte încercată,
Mihai părea Archangelu gonind rebeli din ceru.

Ca Leul ce s'asvîrlă în turma de gazelle,
Ca și torrentul care sfâram' obstacol greu,
Ca fulgerul în fine, tu, fulgeru de resbelle,
Sdrobiai din prima luptă pe neamicul têu.

Silistra și Rușciucul, Sibiû, Alba-Julia,
Balcani și Carpații, Stănesci, Călugăreni,
Trofee sunt illustre și pentru România,
Și pentru Mihai-Bravul și bravii lui oșteni.

Mihai, în cartea țerrei tu epocă faci mare :
Căci tu smeriș păgânul ce țerra împila,
Căci tu patriei telle ai dat neatîrnare,
Căci tu illustraș țerra ce crucea apără;

O pată însă este p'al gloriei telle sôre :
E actul de robie ce l'ai sănctionatû,
E pactul ce d'unu secolu pe classa muncitôre
Alți Domni o prefăcuse în sclavu încatenatû¹.

¹ Vedî *Magazinul istoricu*, tom. II, pag. 235 — 237, și 379.
Vedî și *istoria bătăliilor lui Mihai*, de N. Bălcescu.

Sacrifici tu plugarul la marea lăcomie
Magnaților, ce 'n lupte concursul ei 'ți aă dată,
Uitând-tu că ellă este a casei temelie;
Și fără temelie e templul sădruncinată.

Urmașii iartă fapta ce-avu urmări fatale;
Istoria sovrană o va înregistra;
Prin statua ta astă-dă victoriilor tale
Adducă omagiul României, vrând a le onora.

A! fie ca junimea, de spada'ți inspirată,
Să se înflăcăreșe d'al patriei amoră;
Iar cei ce sunt la cărmă, nu uite nică odată
C'a unui stată tăria residă în poporū¹.

1874.

¹ Publicată în ziarele *Divina*, No. 153/74

LA ARMATA ROMÂNA

(10 MAI 1877)

I.

Ce sgomotă se aude colo, în depărtare ?
E sunetul de arme să a musicei fanfare,
Ce-anunță luptă pentru naționalitate ;
E crânean'astă luptă : sunt fii lui Osman
Luptând cu descendință ai marelui Traian.

Sosi în fine ora ca oștile române
Din nuou să se măsoare cu hordele păgâne,
Ca 'n timpii de mărire lui Mircea și Stefan.
Străbunii ne lăsară o țerră-neatîrnată,
Frumosă și avută, ca s'o lăsăm intactă
Și noi la strănepoții din terra lui Traian.

La arme toți Românii ! La arme alergați !
În fruntea lor să mărgă ai noștri bravi soldați !

In săngele cel negru al crudului Osmanu
Spălați insult'adusă stîndardului romanu.

Să vadă Europa, ce ne credea bastardı
Și d'altă origină, că nu suntem codardı;
Că tot Romani noi suntem, cu sănge și cu nume,
Și demnă încă d'aceia ce dobîndiră 'n lume
Prin fapte glorióse unu nume gloriosu.
Creați-voi României unu viitoru frumosu.

II.

Sune trômbițele tôte;
Și canónele 'ncarcate
Verse lava destructóre
In ordiile barbare;
Turcul să se 'ncredințeze
Cum că țerra lui Traian
Demnă e să figureze
In concertu-europénu.

Treceți Dunărea îndată,
Și Vidinul dărâmați,
După cum făcêu odată
Bravii lui Mihai soldați.
Mii de umbre glorióse
A strébunilor eroi
Sus, din sfere luminóse,
Cu mîndrie cat la voi.

Năvaliți toți în bătaie
Ca și Leii 'nfuriati;
Curgă săngele piraie
Al păgânilor spurcați¹.

¹ Publicată în *Pressa*, No. de la 29 Iuliu, 1877.

LA SCAMATORULĂ VELLE

Admiru cu tótă lumea, o seamatoru savantu,
Feerica ta artă, prin care tu uimesci
Pe omulu de sciință ca și p'al innorantu;
Invan însă, artiste, cu arta'ți te fălesci!
Căci ce esci tu pe lingă acei mari seamatori
Ce totulu scamotésă, trecênd de salvatori?
Ce viră desbinarea în cei mai iubiți frați,
Și' î facu să se sfîșie ca tigrii 'nverșunați?
Ce schimbă ei prin auru în monstru pe martiru,
În sclavu pe omulu liberu, și pe tribunu în sbiru?

Celebrule artiste, nu scii tu vr'unu mijlocu,
Tu care tai chiar capulu, și 'ndată 'l pui la locu,
Să scapi societatea de falșii patrioți?
Fă tu astă minune; 'ti am mulțumi noi toți.¹

¹ Publicată în *Reforma*, No. 40/1861.

A MONSIEUR C. D. ARICESCO

SOUVENIR IMPROVISÉ DE NOTRE EXCURSION AU SINAÏ

Cher neveu de Ronsart, favori des neuf Soeurs,
De ton beau Sinaï tu nous fait les honneurs ;
Mais voila qu'au retour notre voiture casse.
Qu'eut-ce été si de loin, te suivant au Parnasse,
J'eusse avec toi tenté d'en gravir les hauteurs ?
Mon impuissante Muse eût-être bientôt lasse.
C'est sans doute au départ que son char eût versé ;
Et tandis qu'emporté par ta verve inspirée,
Tu chanterais tes vers la-haut dans l'Empyrée,
J'applaudirais perdu dans quelque obscur fossé.¹

1/13 Juillet, 1861.

Leon Plée.

¹ Eată și traducerea acestei poesiî :

*Iubite nepotū alu lui Ronsard, și favorit al Muselorū, tu ne faci onore
a ne conduce în frumosul Sinaî din patria ta; din nenorocire, trăsura nô-
stră se rupe tocmai la înturnare; ce s'ar fi întâmplat să dacă încercam
a mă urca cu tine în Parnasul teu? Negreșit, Musa mea nu te ar fi pu-
tut urma în sborul teu; iar trăsura s'ar fi rupt chiar de la plecarea nô-
stră; și pe când tu, transportat în Empireu de Musa ta inspirată, ai fi in-
tonat acolo vr'unu cântec poeticu, eu, asvârlită într'unu sănțu obscuru,
aș fi aplaudat d'aci armoniosele tele versuri.,

DOMNULUI LEON PLÉE¹

RĚSPUNSĂ LA POESIA SA

Mă 'ntrebă, illustre ōspe, că de cândem în nasu,
Pe când urcam Parnasul, călare pe Pegasu,
Ce-am fi pătit noi óre? Nimic n'am fi pătit;
Căci în Parnasu se urcă poetul-fericitu,
Nu în trăsuri, ci p'arripă de alle Fantasie!;
Pericolu e pe drumuri de alle Românie!...
Pe când trăsura nóstră mergea lin pe șosea,
D'o dată face tumba colo jos în vâlcea;
Dér, grație Provedinței, că am scăpat cu bine!
Pe lîngă suvenire plăcute, ce eu tine
Tu duci din România în França ta amată,
Vei duce și 'ntâmplarea acésta neașteptată.
Eu speru cu tóte astea să vii încă la noi,
Să facem iar voiajuri pe munți, tot amînduoī;
Satuncia le vom face cu drumul cel de feru,
Saū cu aerostatul primblându-ne prin ceru;

¹ Redactoru politică la 1861 al  iarulu   Le Siecle din Paris.

Dér óre, o poete, chiar drumulū cel feratū
Pe omū nu il espune să fie resturnatū ?
Pericolulū atuncia cu mult este mai mare,
Căci esci espusū a pierde ce omul mai scumpū are;
Voiajū făr' accidente nu are nici unū *hazū* ;
Iar astă-emoțiune ce încercarām adă
Îți va adduce-aminte de o căllătorie
Făcută împreună cu mare veselie.

1861, 2/14 Iulie.

DOMNULUI LÉON PLÉE

LA SOSIREA SA IN ROMÂNIA

O! tu, al libertății eroicu luptătoru,
S'al drepturilor nóstre ardinte-apărătoru,
Prin mine adi Români salută cu iubire
In patria lui Mircea a ta bună sosire !

A! França! França numai, ea este destinată
A fi liberatórea cea neinteresată
A tuturor acellor ce gemu sub apăsare,
Si cari punu speranța în Nația cea Mare.

Ei bine! spune Franței prin liberu'și organ :
Că ai vădut tu astădi pămîntul lui Traian ;
Că populul acesta mai patru sute ani
Fu sploatat ca vita de cei mai crudi tirani ;

Că popululă acesta, în timpi de barbarie,
El singură tinu peptulă, cu multă vitezie,
La Turci, Cazaci și Unguri, la Lehi și la Tatari ;
Și încă, mai nainte, la sumă de barbari ;
Și el din astă luptă cu viață a esit ;
De două secoli el însă prea mult a suferit ;
Și suferința face p'ună populă înțeleptă ;
Dér foculă viteziei tot arde 'n al său peptă ;
Și dacă trecea óră el nu s'a revoltată
In contra Tiraniei ce 'l ține împilată,
Acăsta nu provine de-loc din nepăsare ;
Ci numai din prudență e încă cu răbdare.

Maî spuse încă Franței d'ast populă generosu :
Că pote compta Franța pe braçulă lui vinosu ;
Că bellă e, avută, și bravă România ;
Și ceea ce 'i lipsesce, nu este vitezia,
Său spiritulă resbellicu ; e sprijinul cel tare
Al Franței, ca s'o scape d'acelle ginte care
Voescu ca s'o înghiță : de crudul panslavismu ;
Cum și de Teutonul cu-al său pangermanismu ;
Mai spune încă Franței că Șarta ce ne-a datu ¹
L'aî săi Despoșii poporul ea l'a sacrificat,
Paralizând voința acelor patrioți ;
C'a ei protecțiune dorită e de toți.

In fine, o tribune, susține 'n viitoru
Cu-acellașu zelu și ardore acestu martiru poporu ;

¹ Anexul II al Convențiunii de la 1858.

El e d'aceeași rassă cu Marele poporū ;
Acelleași aspirații și spiritu creatorū ;
Când oraș invierii în fine va suna,
Allături cu Francesulū Românulū va lupta ;
Dér trebue ca brațulū ce astădi e legatū
Să fie el de França atuncia liberat.¹

¹ Publicată în *Românulă* No. 212 1861 din preună cu poesia
D. Léon Plée.

DE PE FLÂMÎNDA¹

I

Mai éta-mă odată pe crêtea ta, Flâmîndă.
Tu esci încă tot jună, ești însă bătrînă sănătății!
De griji mai mult sdrobită, ființa mea plăpindă
Înclină spre mormîntă.

Ia spune'mi de ce ore, Natură maestosă,
Ai fost, și esci, și fi-vei, tot jună și frumătosă
«Poete, cù nu cugetă! Si scil-tu ce e ore
 «Divina cugetare?
 «E focul ardețorū,
«Unu focu care consumă unu suffletu simșitorū.»

Așa dice Natura, și ea dreptate are :
Nimica nu consumă pe omu ca cugetare.

¹ Colină în fața Câmpulungului, locul meu natal.

Tu semenî, o Natură, cu flórea immortellă
Ce și vara și iarna e fragedă și bellă;
Iar eū, cu-acea ruină
Ce stă p'a ta colină.

Tu peste mii de secoli tot jună o să fi;
 Și multe poesii

Vei inspira acelor ce sciū ca să citéscă
În cartea ta sublimă.

« Illusie-omenescă !

Natura imi răspunde; tu te înselli amar!
Astū globū cu satelitu'l peri-vorū și ei chiar;
Precum va peri însuși cel sōre grandiosū ;
Preum va peri încă și Geniul radiosū,
Ce lasă o lumină prea bine-făcétore,
Ca globulū ce se stinge în marea depărtare ;
Peri-va tot ce-esistă, și tu, precum și eū ;
Și numai o ființă trăi-va, *Dumnedeu!*
Prin Ellū se re'noesce sistemele solare ;
Ellū singurū e puterea eternă, creatore, »

II.

Ei bine! în viaçă dar să ne bucurăm
D'a telle binefaceri; și adî să admirăm
Acéstă panoramă, atâta de frumósă.
Muscelle grațiouse, și voi, munți grandiosi,
Primiți o salutare, ca 'n virsta amorosă,
 Ca 'n anii mei frumoși.

Atunci totu pentru mine era illusiuie !
Eu nu sciam durerea, nici chinul ardetorū ;
Si, legănatu de zefiri, pe frunte cu cunune,
Făcém visuri d'amorū.

Famillia, România, și flamma creatore,
Acestea consumară viaça mea curēnd :
Aşa lampa consumă cu limba'i ardêtore
Unu fluttur sburând.

Si éta-mé d'odată în tómna vieçei melle,
Albitu, sleitū de force, la cinci deci de ani, vai !
Când alții l'astă vîrstă cullegu la floricele
Din al vieçei rai.

La simuți de viaça viu iarăși, o Natură,
Ca spiritulu și corpulu să le intinerescu :
Aci aeru și apă, și munte, și verdură,
Mé reînsuffleșescu.

Aci aș fi ferice cu scumpa mea socie,
Cu-amieci mei de scólă și cu copii mei ;
Dér Sôrta nu voesce; ei bine! voea'i fie;
Să ne supunem ei.

1870, Iulie.

LA ARTISTULU REMENYI¹

Din vallea cea de lacrēmī, din lumea de himere,
Arcușul tēu, artiste, mē ureā 'n alle sferre
De unde se 'nspirară Mozart și eu Bellini,
Si Mayerber, și Verdi, și Liszt și Paganini.
Cunosci secretulu magicū ca să allini suspinulū,
Să nasci în omū speranța, să adormi și însuși chinulū;
Tu esecuți, maestre, c'o rară măestrie
A nōstre arii, pline de dorū și poesie.

Celebrule artiste, illustre Réményi,
Prin fermecu-armonie putea-vei tu stîrpi
Atâtea patimī, cari degradă omenirea,
Si lançuri i prepară, sădese ori peirea ?
Prin fermecu-armonie, nu poți face tu dóră
Ca nația română și nația maghiară,

¹ Violonistu celebru, de naționalitate maghiară, ce a cântat pe scena theatrului națională la 1867.

Uitând trecutul barbaru, și urele fatale,
Absurdele pretenții din epoci feudale,
P'altarul libertății să 'și dea mâna frățesce,
Și contra Tiraniei să lupte vitezesce ?
Unirea face forța a cellui slabu și micu;
Fatală desbinare profita la-inemicu.

De poți tu, o artiste, să faci așa minune,
Cu toți impletim ţie de trandafiri cunune;
Dér Ungurul să astădī nimic n'a învățat
Din căte sufferințe și ellu a incercat!
Ellu astădī este tare; el sceptrul adi împarte
In duoē cu Habsburgul, al sēu 'namicu de mōrte;
E timpu ca să dea probe acuma de dreptate;
Respecte adi ori-care naționalitate;
Căci altfel, daca jugul maghiarū va fi mai greu,
Decât jugul habsburgicu, atunci, pe Dumneđeu !
Curênd și despotismul maghiarū sdrobit va fi:
Români, Croați și Cehi, trufia 'i vor smeri.¹

¹ Publicată în *Trompetta Carpaților*, No. 490/67.

CONVOIULU FUNEBRU

ALLU UNUI PROFESSORU VIRTUOSU.

IN MEMORIA LUI DUMITRU JIANU,

primul meu profesor de limba română

Acelu convoiu funebru al cuī să fie ore ?
Unu mortu pe unu dricu simplu de duoi cai e purtatū ;
Si după el urmădă pe josu, cu întristare,
Unu preotu și unu june, femei și unu bărbatu.

Amici sunt, și copii, s'a mortulu socie;
Bărbatulu e elevulu acelui professoru ;
Caci professoru fu mortulu, ce 'n timp de tiranie
Lumina verității imprăștia 'n poporu.

A fost el unu apostolu zelosu al libertății ;
Traisse și murisse ca și unu înțelleptu ;
O ! el nu tămâiasse idoli vanității ;
Caci focul u acel sacru ardea într'al seu peptu.

Ori unde semănasse sămânța verității,
Crescuseră și fructe și flori cu scumpă profum;
Iar cei ce priimîră lumina libertății
Așa fost nisecă fanale la rîndul lor acum.

Ei bine! astă professoru, lipsit el de avere,
Și consumată de bólă în ultimii săi ani,
În ora îi d'agonie simți cruda durere
A omului ce móre lăsând copii orfani.

De ar fi fost el unul din cei cu multă stare,
Prin fraudă ea strânsă, sau vre unu sarlatau,
Ce lume-ar fi la grăpă'! Ce luxu! Ce pompă mare,
Ca la îmmormântarea a unui Suveranu!

Tu însă, scumpă professoru, cu mari anevoințe,
Abia după trei dille ai fost îmmormânat;
La ultimu'ri repaosu, condusu de cinci ființe;
Elevul teu discursul funebru-a promunțat.¹

Coronă de flori simple, și calde lăcrămiore
Depusu-s'aș pe grăpă'ri; iar numele'ri stimatū
De multe generații în vîcuri viitoré
Cu venerațione va fi el promunțatū,

¹ Vedî acellă discursu în *Bienele publică* de la 26 Mai 1880; în *Telegrafulu* de la 21 Mai; și în *România liberă* de la 23 Mai, acellașu anu.

Jiene, dormi în pace în sinu-eternității;
Elevii tei și amicii din locul meū nașalū,
Conduși mult timp de tine pe callea verității,
În inimă îți ridică unu templu immortalu.¹

1880.

¹ Prin suscripțiuie din partea Câmpulungenilor, i s'a ridicat o cruce și unu grilagiu la mormentulu său de la chimitirul după soséoa Pantelimon, și s'a proiectat încă a se pune și o tablă de marmoră, cu numele și serviciile săle, în păretele din faça scărilei primare din Câmpulung, unde Jianu a funcționat ca profesorū peste dece ană.

CURCUBEULU.

Simbolū de sperançā și de bucurie,
Tu apparī în aerū după vijelie;
Și îndată nuoriī se și risipescū,
Rađele solare mai viū strēlucescū;
Passeri și insecte cântă 'n cuibulū lorū,
Și se veselesc ori-ce vietnitorū.

Tu 'mprumuți acelle sépte vii culorī
Dela mîndrulū sóre prin vellulū de nuori;
Stégulū României ți a împrumutatū
Galbenulū, albastrulū, roșulū infocatū;
Elle îensemnésă: că prin *sânge* pôte
Unū poporū s'ajungă drept la *libertate*.
De va fi *statornicū* el în scopulū seū.

Te salut eū veselū, scumpe curcubeu!
Tu, ce esci simbolulū celū de înfrâțire

Intre Deitate și 'ntre Omenire,
Ne anunță tu astăzi că vor înceta
Viforile grelle ce ne sbuciumă ?
Destul fu 'ncercată biata Românie !
La țermă ea ajunsă după vijelie ,
Dreptă are să guste dille mai senine ;
Fii tu ați emblema speranței divine ;
Fă tu ca poporul nostru de martiri
S'adormă pe patul cel eu trandafiri ;
Imnul de 'nfrățire să pótă 'ntona ,
Și de libertate a se bucura.
Ați e timpă în fine a 'nceta deplin
Urele fatale cari ne desbin.
Unire, frăție p'al țerei altară :
Eată ce anunță acelă cerescū dară ,
Numită Cureubeu ,
Esarpă frumosă a lui Dumnedeu.

1883.

ALTEȚEI SALE
ELISABETA,
REGINA ROMÂNIILOR

Esci modelu de virtuți sacre ce Te facu a fi stimată.
Tauda ce' Ti facu poetii este bine meritată.
Tnima **T**a cea de auru e de bunătăți isvoru;
Sacră este missiunea a ori-cărui Domnitoru
Vplicatū a face bine țerrei de sub sceptrulū sén,
Bine-cuvintatū dér fie numele-augustu al **Teu**!
Esci cu drept cuvînt mândria astui popul, **T**i-o spui eu.
Te adóră toți Români ca p'unu angelu păzitoru;
Vstădi fii-tu curcubeulū între Rege și Poporu¹

¹ Publicatū în *Pressa* de la 25 Aprilie 1875, s'a modificatū în acéstă colecțiune de poesi.

UNU BOBOCU DE CRINU

RUPTŪ DE VIJELIE.

IN MEMORIA A. S. PRINCIPESEI MARIA

I.

Intr'o grădină
De flori ea plină,
Era o flóre
Incântătore.

Acéstă flóre,
Crinū maestosū,
Avea vlastare
Bobocū frumosū.

Unū dulce sóre
Il desvolta,
Şi fie care
Il admira.

II

Dér într'o nótpe unú viscolú tare
Smulge mul̄ime boboci de florí;
Atunci fu ruptă s'acea vlăstare
De crinișori.

Și ca Rahela neconsolată,
Biata tulpină mult întristată
Plânge unică vlăstarea sa,
Fără speranță a re'nvia;

Și cu ea plânge grădina tótă:
Passéri, albine, florí și chiar spini;
Cáci floricica cea adorată
Era podóba astei grădiní.

¹ Publicată în *Pressa* de la 4 Aprilie 1874.

ÎN M E M O R I A

LUI

IOAN ELIADE RĂDULESCU

Urăscu tirania, 'mă e frică de anarhie.

I. Eliade

(*Curierul din 1848*)

Precum năoptea s'ascunde când solele apare,
Și 'ndată 'nsuflețesc totu ce e simțitoru :
Așa tu, Eliade, cu pana 'ti creatore
Viața libertății ai datu astui poporū.

Elevu tu allu lui Lazăr , și allu lui demnū successore,
Legatul său celu sacru tu noă ne-a lăsatu ;
Și noi, la rândul nostru, stimate professore,
La alții vom transmite acestu prea scumpu legatu.

Unu altu legatu, totu sacru, primit-ai, Rădulescu :
Să scapi tu România din jugulu celu barbaru ;
Legatu transmisu de Tudoru, d'acellu Vladimirescu
Ce 'n inimă lovisse pe Hydra din Fanaru.

Prin limbă lucrați pentru iubita’ ū națiune,
Și ū terra înțellesse p’allū ei reformatorū ;
Și când sosi momentul ū supremū de acțiune,
Români toți cei sinceri ’ti aū datū concursul lorū.

Apoi și după scenă, ca după o tribună,
A ta maestră pană Junimea-ellectrisa ;
Și geniu libertății din Roma cea străbună
Programu-emancipării prin Brutus iți dicta.

Iar când ressări ȳiuă cea sacră invierii,
Cea ȳi de libertate ce nu o vom uita,
Sdrobind alle lor lanțuri, victimele durerii
In fața Tiraniei disprețul ū arunca.

In timpul ū de mișcare condus-ai România
Ca vechiū pilotū o barcă p’oceanul celu polarū ;
Trei lunī ȳnuși în lanțuri pe monstru Anarchia ;
Trei lunī oștirea russă ȳnuși tu la hotarū.

O timp de libertate și de regenerare ,
Te salutăm noi veseli, ajunși adi la limanū.
Tu pentru România ai fost o sérbatore :
Căci sclavul juca ’n horă cu crudul ū sēu tiranū.

Dér după bucurie urmésă întristare !
Căci sórele Dreptății în nuori se affunda :
Veni invasiunea cu hordele barbare,
Și crivěțul ū sélbaticū de parte v'allunga.

Ma iarna pregătesce o dulce primăvară.
Martirii libertății în tristū esilulū lorū
Făcură sciut lumiș cā noi suntem vlastara
Din arborulū giganticū allū regelui-poporū.

Așa ! a Vostre scrieri Evropa luminară,
Și populi-ațintiră spre noi privirea lorū ;
Iar Anglia și Franța, dând mâna, liberară
Din ghiarele Russiei acestū martirū poporū.

Și etă-vă în fine în patria salvată ;
Și țerra vă salută ca pe liberatori ;
Dér lupta reîncepe c'o furie turbata ;
Ci tot Voî triumfară'ți d'ai țărrei-impilaitori.

Căci voi toși ați pusū basa la templulū libertății ;
Din lançū ați scosū poporulū, ca Christ p'Adam din
Voî toți formați pleiada naționalitați ; [Iad ;
Dér stéua cea polară esci tu, o Eliad.

Văduri'ți împlinită legitima dorință :
Intregū programulū vostru voi l'ați realizatū ;
Acuma, frați, unire, armare și prudență ;
Căci altfel compromitem tot ce am câștigat.

Tu n'ai murit, poete : în opuri geniale,
Și 'n inimele nôstre trăesci în viitorū ;
Iar statua'ți mărêță va spune țărrei tale
C'ai fost al României zelosū apărătorū.

Veni-vom cu ghirlante de dasini și verbine¹
A ta frunte illustră a o incununa;
Atunci pote Români cu inime streine,²
În fața celor statui se vor romanisa.³

¹ Simbolul gloriei modeste.

² Cel ce se rezemă pe străină.

³ Această poesie s'a impărțit în foii volante în teatru cel mare, în séra de 20 Februarie 1874, cu ocazia reprezentării pentru ridicarea statuei în memoria lui Eliad.

PHILOSOFUL Ū

EPISTOLĂ FAMILIARĂ

DOMNULUI EUCLID LANGADA

Amicū de copillărie din Câmpu-lungū.

I

Pentru care cuvîntū óre philosofū tu mē numesci,
Şi în scrisū cum și 'n vorbire? Vrei să riđi? Saū să glu-
Negreșit că tu în glumă acest epitetū mi-aî dat, [mesci?
Pe care eū te assigurū cum că nu l'am meritat.
Crede-mē, iubite frate, tu profani astū epitetū
Când il dai lui Aricescu, care nu e nici poetū;
Mai alles când el continuū, în tótâ viaça sa,
A făcut greselī d'acellea pentru care-ar merita
A se numi, nu philosofū, ci nechipsuitū bârhatū.
Eū îți voiù proba acésta, fiind-că m'aî provocatū.

II

Philosofu am fostu eū óre satirând în poesie
 Pe Mariça lui Bibescu?¹ A fost chiar o neburie;
 Căci, căt a domnit Bibescu, eū am fost persecutat;
 Eu, care avém diplomă ca unu bacaloreatū,
 Abia la Vistierie fuiū unu simplu scriitorū;
 Așă fi putut fi de sigur cel puçin judecătorū.
 O tristă esperiință m'a neredintat, seumpulù meu,
 Că tóte ne mergu ca raculù când primulù debutu e rēu;
 Împinsu de Fatalitate p'asemenea povîrnișu,
 Sosiiū în abisu, ca piatra rostogolind prin pietrișu;
 M'am căit pînă în fine, însă prea târdiū era!
 Al seū Destinu muritorulù nu îl pote evita.

III

Philosofu am fost eū óre când la patrudecî și opt
 Atacam pe Împératulù al imperiului răscopțu,
 Și'l numiam chiar *Anticristulù?* Deci, am fost eū esilat
 La Snagov unu anu de dille, și vr'o trei luni internat
 La arestul din Agie.² Eată-mé compromisu greu,
 Și 'n cartea neagr'a Russiei ca communistu trecut eū.

¹ Veđi poesia *Triumfulu Virtuții* (în colecțiunea *Câte-var ore de Colegiu*) dedicată Dômnei Știrbei; și unde figurésă aceste duoë versuri, la addressa societă a duoa a printului Bibescu :

„Fortuna órbă l'alții a dat favórea sa,
 Cununa nemuririi e numai partea ta.”*

² Veđi opera mea *Esilul meu la Snagovu*.

IV

Ştirbei vine la putere ; el ca unu Prinçu diplomat,
 Voind să se înfrătescă cu Zavergiū, i a chemat
 În mai multe slujbe grasse; iar mie Prinçul Ştirbei
 Îmi dete unu postū.... scii care? Nu ghicesci. Siretul Bei
 Comissarū vrea să mē facă sub prefectul sēu Rosset
 (Numit Radu, nu Costache, illustrissimul poet);
 Îți inchipuesci poetulū într'unu postū cam de spion.
 Am rēspuns cum se cuvîne Consolului dupé tronū
 A numit apoi în fine p'amiculū teū Ariceseu
 Capū de biroū la interne prin Nicolaï Crețulescu;
 Refusaiū s'astă onoare : să servū Statulū nu amū vrutū
 Sub unu domnū de bâioneta Muscaluluī susținutū.

V

Dér pe tronulū României s'a urcat Cuza în fine,
 Si cu dînsul se 'ntronară libertăatile divine;
 Posturi grasse, lucrative, iarăși mi s'aū offeritū.¹
 Philosofū fost-am, amice, refusând necontenitū ?
 Dér de ce refusam óre ? Ca să pot ca publicistū
 Să'mi conservū independența de poetū și diaristū ;
 Si fiind-că arbitrarulū combâtém eū necurmat,
 Pentru *Oda la Grecia*² fuiū de Cuza arestat,
 Si vr'o sése luni aprópe am ședut la Văcăresci.
 Meritū óre epitetulū cu care tu mē cinstesci ?

¹ Vedî *Buciumul* lui Bolliac No. 134 pe 1863.

² Vedî opera mea *Procesulū meū* pentru *Oda la Grecia*.

VI

Fiind în arestă atunci am rupt'o cu-amicii mei,
 Cu amicii cei politici; căci eram convins că ei
 Nu umblă pe calea dréptă, cu Boerii cochetând
 Ca pe Cuza să rěstórne mai curěnd, neașteptând
 Chestiile sociale mai ântēiū a deslega.
 Mai erau și alte motive... nu potu a mě esplica.
 Adi ei sunt a tot puternici; dacă nu'i nemulțumiam,
 De a lor omniputință și eu adi mě folosiam.

VII

Eată că sosește 'n fine și lovirea cea de stată.
 Cuza Vodă, ce de mine era atunci încântată
 Pentru actulă de ruptore cu partidul democrat,
 Îmi propusse prin Voinescu, prea iubitul meu cunnat,
 Postulă de prefect la Argeșu, să combat pe democrați;
 Căci în Argeșu Corifeii erau bine înarmați.
 I-am respuns atunci îndată prin cunnatul meu Voinescu :
 «Spune, rogu-te, lui Cuza că Constandin Aricescu [eu :
 Este un om de principii, iară nu un gheșeftaru ;
 Tot ce'lă rogă, dacă se pote, și o cer ca singur daru,
 Daca vrea să mě oblige, în allegeri să-mi dea pace;
 Să mě lase să luptu singură cu-a melle proprii mijloce». Eată singura favore ce Cuza mi a accordat ;
 Iară urbea mea natală mě alesse deputatū.
 Philosofu am fost eu óre, nesciind ca să profitu
 De asemenea ocasiu, cari m'ar fi 'mbogățit ?

VIII

Eată-mě, iubite frate, deputatū a două óră,¹
Trimisū a pune sigiliū pe unū votū, ce astă térrā
Se pretinde că'l dedesse, fără de a discuta;
Cel puçin fost-am philosofū d'astă data? Veî vedea.
In loc de a trage spusă numai pe turta mea, eū
Din contra pe Dictatorul l'am combătut fórte greū,
Pentru abusū de putere, și ca mare scamatorū.
Vedî desbatere' Adunărit.² Pepèlea, resbunătorū,
Neputēnd ca să mě puie, cum ar fi dorit, în furci,
M'a esclus din Adunare prin aî sei bravī Mameluci.
Alegētorii mei însă, ca unū fel de protestare,
Mě trimit a două óră în faimósa Adunare.
De atunci fostul Dictatorū mě persecută mereu.
Ei bine! și d'astă data philosofū óre fuiū eū,
Să mě iaū la luptă dréptă cu un aşa uriaşū?
Daca eram eū philosofū, eram ađi un bogătaşū;
Si avém și de protectorū pe Pepelea cel vestitū.

IX

Rogu-te, mai ai răbdare, că încă n'am *isprăvit*.
La anulū şeideci și noē, fiind Ministru Crețescu,
La Arhive ca Directorū el numesce p'Aricescu;
În astū postū eram, amice, chiar în elementul meū;
Dér ce se întâmplă însă? Peste şese luni, fuiū eū

¹ Prima óră la *Dicționarul ad hoc*, în anul 1857; și a treea óră, la 1867 sub Ministerul Ion Ghica.

² În *Monitorul* de la Ianuariu 1865.

Depărtat de la Arhive fără motivu de Mirzescu,¹
Creatura lui Pepelea; etă iarăși Aricescu
Liberu și independintă... Pepelea 'și-a resbunatū.
Cine a fostū prin urmare în acésta vinovatū ?

X

La Săptădeci, Grădișteanu, simpaticul omomimū,²
Omū integrū, și Ministru ce'l pot numi chiar sublimū,
(Nu pentru *hatirul* rimei) mē chiamā ca Directorū
La Domenii, să stîrpescă cuibul cel îngrozitorū
De abusuri învechite ; și *cartă albă* îmī dette
Ca pe hoții din Domenii eū să'ī daū pe toți pe bette.
Pe atunci acestū serviciū era codru de vlăsie :
Mulți împiegați făcuse strălucită avuție.
Am aruncat toți ciuliniū, s'am pus în loc trandafiri;
Am desrobit apoi încă și averi din cotropirī,
Între cari și moșia vestită din Colibași,
Prin fraudă cotropită de trei şireti arendași ;
În fine, chiar pe Pepelea, arendaș atunci bogat,
L'am constrîns ca să plătăescă datoria către stat ;
Și l'am dat și'n judecată pentru pădurea Comană,
Ce fără drept o tăiasse, în cât făcuse poiană.
Aș fi putut dér, amice, și fără compromitare,
Să profit d'ocasiune spre a'mi face și eū stare ;
Și astădi să fiu și liberu, și cu banī mulți la chimirū;
Iară nu să daū din buze, suferindu ca un martirū

¹ Ministru al instrucțiunii la 1870.

² D. Constandin Grădișteanu, fost deputatū în mai multe rînduri.

Nici în astă 'mprejurare nu am fost filosofu eū;
Nu meritu dér epitetul care îmi dai, scumpul meū.

XI

Desgustatū d'o meserie ce neamici îmi făcea,
Sî viind unu altu Ministru ce chioriști el mē privea,
Îmi dăduiù demissiunea, și m'am reîntors eū iar
La Arhive între şoreci, ce rodeau unu biet dossier,
Pe când colo, la Domenii, erau nişte chițorani
Ce rodéu averea tărrei, și 'și umpléu tolba de bani.
Vre o patru ani, amice, am fost aci liniștitū;
Sî documentele tărrei ca ochii mei le-am pădit.
Dér s'aci avuiù ispite; și filosofu de eram,
Din secta epicureană, negreșit mē 'mbogătēm.
Publicaiù câte-va opuri relativ la istorie,
La finanțe mai cu sémă, cum și la hronologie ;
Sî mē credēm fôrte stabil în acest postu delicatū;
Dér óre stabilitate pôte fi în acestu statu ?
Veni iarăși la putere Ministru nostru Mihai,
Dictatorul cel illustru, omul de la 2 Mai;
Sî prin collegul seu *dulce*, cel dela instrucțiune,
În disponibilitate fară motivu el mē pune.

XII

Viū la anu o mie opt sute și cu săpte deci și cinci,
Când umbla Ursulu căllare, iar Vulpea purta opinci;
Când lupta coalitiunea cea de la Mazar-Pasa
Cu guvernul Catargiu, care nu vrea a ceda.
Diarul lui Boerescu cu diarul lui Rosset
Schimbau între elle bombe; jurisconsultul șiret

Incrimina pe *Românul* că este la Ruși vîndută;
Că din fondul de reptile al Czarului susținută,
Face trebile Russiei. *Românul* face appellu
La *Pressa*, ca să trimită vre unu delegatū fidelū
A controla singur comptul liberalulu qiaru;
Însă *Pressa* nu respunde, și l combate mai amar;
Deci, polemica acésta forte mult mē intrigă;
Dorind s'aflu adevărul, mē presintu din partea mea
La redacțiunea fóei ce incriminat' era;
Și cerênd permissiunea comptul ei a controla,
Am constatatū adevărul, care era favorabilu
Fóei cellei liberale; și ca unu omu onorabilu,
Fiind de redacțiunea acestei foi provocatū,
Resultatul cercetării în *Romanu*-am publicatū.¹
Înțellegi că Boerescu, la allu căruia qiar
Collaboram fără plată,² s'a infuriat amar;
Și unde trágém nădejde, cu alți vr'o duoi individi,
Peste puçin că să intru în ospelul d'invalidi,
Séu chiar la Societatea Daciei impiecatū,
M'am vădut tot de odată respins și persecutatū.
A propos. 'Mî aduc aminte unu episodū delicatū.
Prevădênd de la Arhive că o să fiu depărtatū,
M'am presintatū intr'o séră la al *Presse* redactorū,
Lá care collaborassem mai mulți ani ca scriitorū,
Rugându'l eu stâruință, ca pe unu amicu fidelu,
La *Dacia* să'mi ofere vre unu postu mai bunicelu;
Cu unu zîmbetu prea ironicu, și c'un ochiu surprindê-
Boerescu îmî respunse cu unu tonu offensatoru : [toru,

¹ Veđi *Românul* de la 18 Noembre 1875.

² Cum pôte atesta D. Vermont, ex-administratorul *Presse*.

«Nu e locul Dumitale la finanțe, o poete !
«Nu esci făcut pentru țifre, fă mai bine la sonete ;
«Adresséđa-te în fine la cei ce te-aū îndemnat
«Ca să'mi dai o desmințire prin comptul ce-ai fabricat.»
Și dicând aceste vorbe, c'un gestu m'a espediat.
Daca insă Boerescu, cu drept cuvînt supărâtû,
'Mi a întors spatele-atuncia, óre adversarii sei,
Ca semn de recunoșință, fost-aū drepți cu mine ei ?
La acéstă întrebare eū nu pot sè më esplicu;
Tot ce pot a'li spune astăđi, curiosul u meū amicu,
E că liberalii, 'ndată ce la cărmă aū venit,
Din fotoliul Archivei să më scolū ei m'aū poftit.
Despăgubindu-më insă cu postul de *Revisor*.
E! daca nu curge, pică ; le sunt recunoscătoru.
În loc dar să fiu philosofu, profitând d'ocasiune,
Spre a fi membru la Curtea unde'se facu compturi bune,
Saū cu o lăfă grăscioră la Dacia înrolatū,
Și să am și de protectoru pe un mare Diplomatū,
Am pățit'o, c'acel câine din fabulă, ce ținea
O fleică grassă în gură, ce 'n apă se resfringea;
Și pentru umbra din apă, el perdu realitatea;
Astfel și eū am pățit'o, vrînd să susțiu Veritatea.
Te întreb încă odată, asta e philosofie ?

XIII

Dar vei dice : «de ce óre atâta *poliloghie*?»
Ca să'ti daū probe destule din întrégă viața mea
Că nu merit epitetul care imi dai Dumneata.
Dér mai poți observa încă : «pînă ieri n'ai meritat;

Însă astăzi esci filosofu, fiind că ai încetat
D'a atinge la chelie influinta potestate.»
Din acestu punctu de vedere pote ca să ai dreptate;
Nu este cu tóte astea mai puțin adevérat
Că intelleptu saú filosofu e numai acel bárbatu
Care mator se gîndescu, cu unu justu raționament;
Nu cum face o femei împinsă de sentiment;
Nicu din inspirațiune, cum lucrásă un poet.
Sí iți pot da de exemplu în acésta pe Rosset:
Fiind un poetu de spiritu, el a fost și diplomat;
A fost omu de fantasie, dér a fost și omu de stat;
Însă el e unu fenomenu, fără comparațiune;
In felul seū e unicul. — Dér să viu la cestiune.
Daca eū ca bárbatu publicu intelleptu nu am fost hicu,
Ca omu privatu fost-am óre filosofu, precum tu dici?

XIV

Apoi faptă intelléptă fu însurâtoreea mea ?
Am o sócă virtuósă, sunt prea mulțumit de ea;
Însă a mea missiune nu era să facu copii,
Ci serieri folositore, istorie, poesii;
Copii face tótă lumea, inoranți și cultivați;
Iar opere instructive, numai acei talentați.
Nu este vorba de mine, o stelluță în traian ;
Ci de unu mare lucéferu, cum era Bolintinénu.
Cum voesci dar ca poetulu, când elu e căsătoritu,
Fără bani, fără protecții, și datoru, și prigonitū,
Să mai pótă ca să scrie istorie, poesii,
Plin de griji și de necazuri, și cu unu cîrdu de copii ?

Am percut cu libertatea sacra inspirație !
Asta e philosofie ? Te lasă singură a o spune.
Când m' am însurat, îmi disse surdând Domnul Rosset:
« Ai pătit'o și tu, frate ? » Spirituelul poet
Esprima o veritate ; îi am respuns imediat,
Tot pe buze cu surisul ; « poete, te-am imitat. »
Dér Rosset este philosof, precum este și poet ;
Unu omu care în vechime ar fi trecut de profet.

Vei mai dice : « nu ai aură, dér esci bogat în idei. »
Slabuță *parigorie*, când în punga nu e clei !
La ce folosesce óre talentu, cultură, renume,
Când cu elle mori de fóme ? Banul ađi e tot în lume ;
Dér n'ași fi avut nevoie de bani mulți, daca eram
Liberu ca odinióră, când cu puțin vietuiam.
Ađi inclin fruntea l'aceia cari nu mě *honipsescu*,
Ca să potu să daă cultură la copii, și să-i nutresc.

XV

Dér m' am însurat, prea bine ! Legea comun' am urmat;
De eram philosofu însă, precum tu m'ai botezat,
Trebua ca de indată să incet de a mai scrie;
Séu scriind, pe cel mai tare să nu'l ating la chelie ;
De ce n'am urmat povaca lui Esopu și lui Omer,
Ca óla de lutu să sparge în contactu cu cea de fer ?
Pentru că nu sunt philosofu, precum nici poet nu sint;
Pentru că credu în dreptate, când ea nu e pe pămînt.
Resultatul e, amice, că astăđi sufer amar,

Platind scump multe greșele, fără a avea măcar
Un micu dreptu la pensiune pentru ale bâtrînețe;
Căci nu pot să mai lupt astădi cum luptam eu în junete.

XVI

Încă una ; și acăsta mai *bocană*, daca vrei.
Operile tipărite mă costă mihi, mihi de lei ;
Nu leî vechi, ci leî nuoi, frate; și aci m'am păcălit :
Căci n'am scosu nișă cheltuăla, dăr mite să tragă profit.
Dăr vei dice : «a cui vina daca operile tale
Nu sunt opere de merit, nu sunt opuri geniale ?»
Unele din elle, frate, nu prea sunt de lepădat;
Dăr sunt opuri meritorii, ca ale lui Eliad,
Precum e *Protectoratul* și *Proscrisul*, poesi,
Cari zacă cu praf pe elle în câte-va librării;
Cine întrebă de elle ? Nu avem nișă editori,
Și nu avem mai cu sémă (este trist) nișă cititori.
Litteratura e mórtă, e de netăgăduit;
Căci politica, ea numai totul adă a absorbit.
Așă fi măritat o fată cu bani ce-am cheltuit
Ca să tipărescă la serieri, că cari am socotit
Că voi respândi în térră și eu o slabă lumină.
Felicitări, complimente, câte vrei; lada e plină.
Cu ce m'am alles în fine ? Cu unu simplu epitet ;
Tu îmi dici că sunt philosofu, alții mă numesc poet,
Negreșit în ironie... Îți place, nu e aşa ?

XVII

«Dăr affectia și stima, vei observa Dumneata,
«Cu care te onoră să bărbătii cei serioși ?

« Acestea sunt o comóră, de care mulți sunt gëloși. »
Presupuind că acésta ar fi chiar o veritate,
Ce profit trag eu dintr'insa ? Pâine, haine și de tóte
Nu se capâtă cu stima fie a ori ce bărbatū.
Tristă, vai ! e astădi sórta unui onest literatū !
M'ashi consola și cu asta daca Domnii -alegëtori
(Acei din localitate) l'allegéri de senatori,
S'ar gândi ei și la mine; însă alleg deputații
Oameni fără nică unu meritū, ba chiar desconsiderații.
Dér îmi vei respunde, pôte : « interese variate
« I silescu ca să allégă persône recomandate. »
Cu atât mai rău, amice, pentru ei și pentru noi.
Morala din tóte astea, ce o puteți trage voi,
E că meritul, virtutea, nu sunt astădi preçuite;
Iar bassețea, servilismul, adesea sunt resplâtite.

XVIII

Dér să viu iar la *prochimen*. Refusu al tău epitetū
De 'nteleptu séu de philosofu; numeșce-mă tu poetu ,
Daca vrei; dér nu sunt, crede, nică fiul lui Apollon;
Poetu e un Hugo, Dante, un Omer séu un Milton;
Iară cei ca d'alde mine suntem versificatori,
Rimând *amorul* cu *dorul*, și *albi nuori* cu *dalbe florii* ;
Adică, cu alte vorbe, scriem cai verdi pe pereți;
Séu, cum dice dicetórea, tocâm mereu la bureți.
Astfel am facut, amice, și cu astă-epistolie,
Scrisă 'n versuri cum se dice, adică în poesie;
Am făcut glume și spirit, și satiră, daca vrei;
Vor profita de ea óre cel puçin copii mei ?

Așă dori să seiū, amice, ce impressie ță-a lăsat?
Pînă atunci, salutare! Dér aci m'am încurcat;
Abia am găsit eū rima... O! ce tristă meserie
De a scrie vr'o trei côle în versuri saú poesie!
Nu avém óre dreptate ca să dieu despre poeti,
Că 'nșiră verdi și uscate, tocând mereu la bureți?

1878. August.

IN MEMORIA

CAPITANULUI DUNCA

Mort in America, in lupta pentru emanciparea sclavilor

Din cerul ũ României s'a stins încă o stea !
Unu bravu oștenu, cu care cu dreptul se mândrea
O țerra destinată la fapte gloriouse.
Dér cine e acella ? E **Dunca**, ce luptase
Cu-Eroul Garibaldi sub stégul Italiei ;
Setosu de glorie, pléca din sinul României,
Și merge să se lupte în patria lui Franklin,
Ca Lafayette odată, pentru un scopu divinu ;
Căci lupta-e elementul oștenului romanu,
Dér pentru libertate, iar nu pentru tiranu.

Muriș, o căpitane, de țerra ta departe;
Muriș în flórea vieței, când scumpă țerra ta

D'eroica ta spadă nevoe ea avea;
Muriși, însă ca bravii, dând mórte pentru mórte;
Muriși pentru-a sclavieî cei negre dárâmare;
Muriși ca omul liberu, iar nu ca sclavu în fére.

Onóre, Cápitane, memorieî telle sacre !
O statuă tu meriți, o Dunca, să'ți consacre
Pe câmpul libertății ai tei contemporani,
Ca să te emitese și alți vitezi Români.

Din sînu-Eternității adi spiritu'ți curat
Se bucură și saltă : căci te-ai sacrificat
Pentr'o idee mare. Din ceru unde adi esci,
Te rögă pentru térră pe care o iubesci.
Al téu exemplu 'nsufle Românilor oșteni
Patriotismul celor de la Călugăreni;
Însufle focul sacru în fii României,
Ca liberi să devie ca fii Italiei,

Și tu, mama lui Dunca, fi mândră, fericită,
Căi dat patriei telle, odată strélucită,
Unu fiu ca bravul Dunca, cu care ne fălimu.
El n'a murit, trăesce, acest soldatu sublimu.
El de la România a bine meritat,
Și toți memoria'i scumpă am bine cuvîntat.

Trăiască tot oșténul ce pentru neatîrnare
Și pentru libertate, ca bravul Dunca móre ! ¹

¹ Publicată în *Românul* Nr. 325/1862.

ULTIME MOMENTE

ALE UNUI PUBLICISTŪ

I.

Rănitū greū intr'o luptă, pe care-o provocasse
Duoī capi mari de partidă, ce grōsnic se ura,
Unū bravū soldatū al pressei ce'n luptă să'nsemnasse,
Unui iubitū confrate, murind vorbia aşa :

II.

«E dulce mórtea pentru o térră subjugată
De crudi sēi duşmani ;
Séu pentru libertate, când e incatenată
D'al sēi perfidi tirani ;

Dér óre pentru térră séu pentru libertate
Ani mulți noi am luptat ?
Eū unul pînă astădi aşa am credut, frate ;
Am fost însă 'nşelat !

«A! crede-mă, amice, e chiar o nebunie
A te sacrificia

În lupte ce la alții profită, iar nu ție ;
Și când victimă este adesea țerra ta !

«Te lupți ca să ajungă la cîrmă o partidă,
Sacrifici pentru dênsa și chiar copii tăi ;
Și când e la putere, devine ea perfida ;
Și uită și principii și pe amicii săi.

«Adio, camarade ! sub privegherea ta
Ești lasă copii, socie ; și dacă vei scăpa,
Consórtei melle spune-i că moră cu dorul său ;
Să nu piardă speranța în bunul Dumnezeu.

«Copiilor vei spune : de vor a fi soldați
Cu péna său cu spada, să nu fie 'nsurați ;
Că nu poate soldatul să lupte vitejesce
Când scie pă lui sócă, pe care o iubesc,

«Că suffere ea lipsa de gîtă cu mulți copii ;
La dênsii 'mi era gîndul în crunte bătălii ;
Și'n ultima mea oră, rânită de mórte eu,
Cu greu să deslipesc de corpă sufletul meu.

«Le spune să nu crêdă promisiuni perfide ;
Să aibă de exemplu pe însuși tata lor ;
Să lupte pentru țără, iar nu pentru partide ;
În fine să răsbose p'al lor scumpă născetoră.

«Eū nu le lasū avere, căcī eū n'am abusat ;
Le lasū însă în lume un nume nepătatū.
Putém și eū, amice, când Sórtă'mī a zimbit,
De scumpele'i favoruri ca alții să profit;

«Respectulū către mine și cruda remușcare
M'opriră de la fapte lipsite de pudore ;
Ş'apoî prin jafuri numai să 'navuțescū mai toți,
Şi trecū în ochii plebei d'onesti și patrioți.

«Adio, camarade ! Fii-tu pentru ai mei
Ce aşi fi fost eū-însumi pentru copii tei.»

III.

Şi bravul soldatū mîndru peste puțin muri
Pe sînul unui frate de arme, ce'l iubi.¹

1877.

¹ Publicată în *România Liberă* No. 30/77.

ULTIME MOMENTE

ALE UNUI POETU

I.

Privind dup'o ferestră, din patul de durere,
Natura cea frumosă și plină de mistere,
Incunguiat d'amicii și sóça ce iubia,
La ora morții selle poetu-așa vorbia :

II.

« Poetul este lampa ce dă lumină vie
In ultimul momentu ;
E lebada ce cântă în ora'i d'agonie
Pe lacul transparentu. »

« Vedeți planeta care lumina priimesce
Din globul radiosu ?
Ea peste satelitu'i la rîndu'i respîndesce
Al său refletu frumosu. »

• Primind schînteeea sacră din ochiul ū Deitații,
 Și omul ginialū
Imprăștie lumina divin'a verității
 În corpul socialū.

• E dulce pentru tērrā și pentru veritate
 A te sacrificia !
Soliea împlinit-am, de și cu greutate ;
 Acum eū potū pleca.

• Nu plingeți, dragi ființe ; mě ducū în alte sferre
 Să potū eū admira
Mai bine, mai d'aprópe, cereștile mistere ;
 Aci eū voiū gusta

• Cu tine, scumpă sócă, unica'mi mîngiere,
 Cu voi, amici, copii,
O viaçă fără lupte și fără de durere,
 Eterne bucurii.

• Curind la revedere în altă atmosferă ;
 Colo, în al etherū ;
D'aci, sub altă formă, vom merge 'n altă sferă,
 Urcând mereu în cerū ;

• Si transmigrând mulți secoli din sóre în altu sóre,
 În Spaçiu-universalū,
Opri-ne-vom în fine în sferra de splendore
 A Sórelui centralū ;

«Aci este, de sigur, divina reședintă
A celui ce creeadă acel Sorî luminoși ;
Aci trebuie să fie eterna locuință
A celor virtuoși.»

III.

Pe brațele iubite ale consórtei selle,
Poetul espira;
Iar faça’i, inundată de calde lâcrémelle,
Ea veselă era.

1876 Mai.

LA

POETULĂ FUNDESCU

Părăsiști tu adăi, amice, capitala Bucuresci ;
Ai scăpat d'astă Pandemoniuș, d'ale lui intrigî drăcesci.
Liber astă-dăi ca și soimul, tu te plumbî pe Penteleuș,
Iar eu gemu la închisore, căci prisonieru sunt eu !
Tu audî vîntul cum muge p'entre arborul pletosuș,
Eu auďu o Cucuvae care gême tînguiosuș ;
Tu audi pe o collină fluerașulu de păstoruș ;
Eu auďu în tot minutul lançulu infiorătoruș ;
Tu veđi Vulturii cum plană peste munți și peste nuori,
Eu vîdū Barza și Cocorul purtând Șerpi otrăvitori.

O ! cât esci tu de ferice colo sus, la Penteleuș !
Sătăcăi e la închisore întristatul suffletulu meu !
Simțu o flacără în peptu'mi, și ca céra mă topescuș,
Când la Caraorman, Păpușa și la Penteleuș gîndescuș.

E unu anu de când pe munte aminduoī căllatoriam,
Și din chioșchiul lui Persescu Penteleul admiram.
Tii-tu minte? Hotărisssem ca la anul viitoru
Aminduoī să venim iarăși l'acel loc incântătoru ;
Adi la Penteleū tu esci,
Iar eū sunt la Văcăresci !

Chiar și Luna cea frumósă ce admir din colivie
Tristă este pentru mine, plină de melancolie :
Ce este bella Natură pentru unu prisonieru ?
Este sórele în céță, fără stelle e uuū ceru.
Cel puçin îmī védū copii și pe scumpă mama lor ;
Însă scurta lor vedere reaprinde al meū doru.
Torturese dar Tiraniū lutulū meū cel peritoru,
Liberu este al meū suffletu, și el sfidă lançul lor ;
El pe arripe de flaccéri sbóră adi din Vacăresci,
Și salută ca și tine muntele ce lăcuesci ;
El salută ca și tine acelu torrentu spumegosu,
Care curge pe sub stînca cu pavillion frumosu ;
El salută văi și délluri asternute tot cu flori,
După care privém munții ce și ascund fruntea în nuorii ;
Ei salută pe Persescu ¹, ce la toți dă ca unu frate
Fără vr'o despăgubire dulcea ospitalitate.

Te gîndesci-tu câte-odată la amiculū teū iubitū,
Ce trăesce ca și erinulū ce de sóre e lipsitū ?

¹ Încetatū din viaçă de cățī-va anī, și regretat de toți cei
ce l'aă cunoscut.

Dulce este libertatea ! Pentru dînsa voiù să morù.
Blestemat cel ce răpește libertatea la poporù.
Fulgeră-tu Tirania, fulger'o din Penteleü ;
Póte vocea'ți va pâtrunde în castellü la Dumneđeü.

Din Văcărescî, 25 Iunie 1863.

PICTURA

D OMNULUI MIHAIL POPP

ARTISTŪ ROMÂNŪ DIN BRAŞOVŪ 1

I

Trei rađe sunt divine, ce luce cu splendore
Pe fruntea unor omeni, ca rađele din sora :
E musica, pictura și 'n fine poesia.
La unii dă Fortuna corone ș'avuția ;
Natura în schimb însă la alții dă talente,
Frumsețe, spiritu, grații, idei și sentimente.

Frumosă-e poesia : ea pote să esprime
Ideile înalte și faptele sublime ;

¹ Acéstă poesie mi-a inspirat'o tabloului Domnului Popp, care reprezintă pe poetul Mureșanu deșteptând pe Românul din Transilvania cu sublima luă poesie « Deștepă-te, Române. »

Deștept' entusiasmul în inimi amorțite,
Șadesea sfarmă lançul popórelor strivite

Și musica-e frumósă : allină ea durerea,
Addórmă sufferinta, deșteptă 'n om placerea;
Ea suffletul transportă în regiuni ceresci,
În fine e limbagiul al inimei-omenesci.

Adese-ori penelulu e mai superiorū :
El singurū reproduce fidel unū chipū d'amorū,
O bellă panoramă, o cruntă bătallie ;
Pe arripele selle, frumósa Fantasie
Artistului creeasă figură ingeniouse,
Caricaturi de spiritū, imagine frumóse.

Invidiesū adesea, artiste fortunatū,
Penelulū teū artisticū atunci, când, inspiratū,
Admirū după vr'unū munte vederi încantătoare,
O nópte luminósă, saū chipuri răpitōre.
În schimbū, eū pe penelu'ți să daū ași fi dispus
Și Lyra mea modestă și tot ce a produs.

II

Idei de felu-acesta prin Minte'mi scînteiasă
Când eū privescū tabloulū al teū, ce 'nfățișésă
Pe bardulū transcarpaticū, p'Andrei de Mureșanū,
A căruī Lyră d'aurū pe fiulū lui Traianū
Din somnu'i il deșteptă, din somnul de sclavie,
În care'l affundasse infama tiranie.

Prin astă tabloū, artiste, maestrul teū penellū
Adă reînsufflește acel opă immortal,
Sublima poesie a Marelui poetū,
A căreia accente vibrésă 'n ori ce peptū;
Adă Musica, Pictura și geniu Poesiei
'Si aă dat măna tus-trelle p'altarul României,
Strigând cu Mureșanu : « Deștepă-te, Romane,
« Si sfarm'a două óră catenele tirane,
« In cât să te admire și crudul tău dușmanu. »
Trăi-vei tu în secoli, illustre Mureșan !

Si tu, scumpe artiste, mulți ani tu să trăesci !
Bărbaților illuștri cu inimi românesci,
Cu fapte patriote, sau cu talente rare,
Penelu'ți eternise figurele lor mari. ¹

1883 Aug. Brașov.

¹ Acestă artistă, însuffleșteță d'un sentiment patriotic, 'și a propus a forma, după fotografii, o galerie de portreturi ale tuturor illustrațiunilor române, litterare și politice, din Dacia Traiană.

În atelierul acestuia artistă figurăsă, între alte tablouri interesante și demne d'a fi văzute, 's'o schiță a jurământului lui *Horia, Cloșca și Crișul*, cei trei martiri români de pe Carpați, de la 1784. O copie după acea schiță o posedă autorul acestor poesi.

ÎN MEMORIA

LUI

IOAN BADULESCU,

Mort la etate de 30 de ani în spitalul de alienață de la Mărcaș.

Muriși în flórea vieței, o june-infortunat !
Muriși, nu lîngă sinulă al mamei, sângerat
De cruda'ți sufferință, de mórtea ta obscură ;
Muriși acolo unde muri ș'unu poetu mare !
Și tu, iubite Iancu, dotatū fuși de Natură
Cu darulū poesiei, cu Musa creatore ;
Dér îți lipsea cultura; căci scumpă mama ta
Lipsită de mijlöce și văduvă era ;
Erai cu tóte astea, erai și tu poetu :¹
Căci foculu acel sacru ardea într'al teu peptu ;

¹ Vedî nota la finele acestei poesiî.

Iubiai cu infocare pământul teu natalu,
Aveai în astă lume și tu unu idealu :
A figura 'n pleida poetilor români,
Și a lupta în contra a cruceilor păgâni.

O ! daca Bațiunea nu te-ar fi părăsitu,
In cerul poesiei și tu aî fi lucit ;
Ş'ai fi luptat u allături cu acei viteji oșteni
Ce-aū imitat pe bravii dela Câllugăreni ;
Dér Sórta ne'mpăcată 'ti-a refusat u ea ție
Acéstă mângiere, acea dorință vie.
'Nainte de ce firulu vieței a'ti curma,
Ea agera ta Minte, vai ! o paralisa !
Murișt în flóarea vieței, plinu de deceptiuni,
Perdend mai anteniu sumă de dulci illusiuni !

Ađi zaci în chimitirul acelui tristu spitalu
In care suferința e morbul celu mintalu ;
Şi nimeni nu depune pe grópa'ti solitară
O lacrémă ferbinte, o lacrémă amară,
Decât a ta măicuță, ce e neconsolată
De perderea a unui fiu scumpu, unu fiu unicu ;
La trista ei durere, durere infocată,
Ađi se associađă și scumpul tenu amicu.

Ești viu astăđi, amice, pe grópa'ti a depune
Buchetu de miozotis, de trandafiri cunune;
Memoria ta astăđi, scăpată din uitare,
Trăi-va și ea viața acea nemuritore :

Și tu esci o steluță din cerul țerrei telle,
De și aî arsă buchetulă cu scumpe floricelle;
Dér singura *Răsură* din flacări ce-a scapat
Probéză ea talentulă al tău necontestat.¹

1883 August.

¹ Acestă nenorocită june, ce a fostă mai mulți ani telegrafistă în Capitală, într'un moment de esaltațiune, a aruncată în foc toate poesiile sale, cele mai multe satire, pe care avușessem plăcerea a le corige, spre a fi publicate. Reproducem la valle singura poezie ce a scăpat, improvisață pentru fiulă mea Dumitru, la etate de trei ani. Originalul se poate vedea la mine.

C. D. A.

L A M I T U 1

Pe ună înaltă scaună stă Mitu la masă,
Și încet pe taleră furculiță lasă;
Stă în capulă mesel ling'ună Căpitană,
Ciupind cu plăcere dintr'ună grasă curcană;

Apoi de odată dânsulă se opresce;
Ia paharu 'n mână, la gură 'l proptescă.
Și în fundu'l suflă, cu încetul bând;
Dér golindu'l, face mare chefă, rîdând.

După masă adesea cere să'l dea apă;
Nu mult dup'aceea, cere iarăși papă;
Daca, spre exemplu, a mâncat la șapte,
Dup'un cartuș de oră bea cafea cu lapte.

Mitu este dară fără mincăiosă;
Insă îl priiesce, căci e sănătosă.

3 Martie 1875.

I. Bădulescu.

(1) Dim înutivulă lui Dumitru.

FILOMELA ȘI POETULŪ.

La umbră de arborū unū poetū visa,
Iar o filomelă p'o cracă cânta.

POETULŪ

Dragă filomelă, dă'mi tu împrumutū
Aripe și voce pentru unū minutū :
Vocea ta cea dulce, să înduioșescu
Pe aceia cari mě totū prigonescū ;
Ariapele tele, ca să potū sbura
Intr'unū virfū de munte, spre a întrema
Corpulū meū slăbitū
De multe vegheri,
Ş'unū sufletū sdrobitū
D'amare dureri.

FILOMELA

Nu este putință,
O amiculū meū,

Scumpa ta dorință
Să împlinescū eū ;
Te rogū însă fă-mě confagenta ta :
Pôte-a ta durere o voiū alina.

POETULŪ

Dumnedeu īmi dete mai mulți puișori,
Si parte dintr-ēnșii sunt încă micșori ;
Nu am cu ce'i cresce, p'acestī mititei,
Pin'or face aripī să sbōre și ei ;
De aceea sórta'li iți pismuescū eū :
Să fiū păssărică n'a vrut Dumnedeu !
Hrana ta o afli fărā muncă mare ;
Si p'o cracă verde, prin a ta cântare,
Tu desmierđi o sócă ; și unde iți placi
Cuibul teū il făci.

FILOMELA

Tu cunosci, poete, a mea istorie,
De Ovid descrisă cu melancolie :
Fiea unuī rege din Athena eū,
Am fost, vai ! rápită de crudulū Tereu,
Care fărā milă limba 'mī a tăiat,
După ce infamul m'a desonorat.
Sórtă mě preface în Priveghetorū ,
Intr'o Rindunellă pe scumpa'mi surorū ;
Iar Tereu barbarulū, sorá-mi bărbatū,
In Pupáză fusse metamorfosatū.

Din timpii aceia atât de barbari,
Incercat-am multe transformări, și mari ;
Imi adduc a-minte ca d'unu visu plăcutu
Multe esențe ce am petrecut :
Fuiu ântaiu Laïssa, în urmă Regină,
Sapho cea celebră, și apoi Corină ;
Și acum în urmă poetu eram eu
Chiar în România, scumpu lăgnul teu ;
Din calea virtuții eu m'am depărtat,
Și fuiu spre pedepsă metamorfozatu
Intr'o păsăerică ; acum mă silescu
Să recapăt iarăși chipul omenescu ;
Și atunci, sub forma primă de poetu,
Imi voiu da silința să deviu perfetu ;
Adi, sub astă formă, eu mă pocăescu ;
Insă 'n totu minutul cu frica trăescu ;
Sunt mereu pindită de mulți vînători ;
Am și eu ca tine vr'o două puișori,
Espuși prea adesea la pericoli mari ;
Căci avem o sumă d'inamică barbari :
Un Ciuredu selbatecu, și un șerpe spurcatu.
Facu ca să-mi palpite peptul necurmat ;
Și în fine omulu, pentru-a mea cântare,
Curse imi intinde fără îndurare.

POETULU

Și en tóte astea, dacă s'ar putea,
Aș schimba îndată sôrta ta cu-a mea !

FIOMELA

Devisa ta este *speranță, credință* ;
Crede dér și speră în acea ființă
Care dă viață la totul ce vezi ;
Și apoi, amice, te rog să mă credi,
Pe globul acesta, cu lâcrămi dospit,
Nu esci numai singur tu nedreptătit ;
Uită-te 'mprejururi și, și vezi, dragul meu,
Mulți ce decât tine sufferă mai greu.

POETULU

Pôte ai dreptate ; dér sunt indignatū
Când vedești eu în lume pe celu viciosū
Avutū, onoratū;
Și p'ällu virtuosū
Sufferind intomai ca unu condamnatū.

FIOMELA

Și aci, poete, tu esci înșelatū,
Daca credi ferice pe omul bogatū;
Fericitū e omul ce e mulțumitū
Cu ceea ce are, și e înfrățitū
Cu-a lui conștiință.
În totul e lupta pentru existență ;
În lume domină cel *finu* séu cel *tare* ;
Pescele micu este înghițit d'ál mare;
Dér pénă în fine omul viciosū
Prin chiar ale selle fapte-e pedepsitū ;
iar celu virtuosū
D'a lui conștiință este răsplătitū.

Minciuna, poete, este trecătore ;
Numai Veritatea e nemuritore.

Te consolă dară când scii cum că sînt
Pe acest pămîntu
Mii și milioane de nenorociți;
Și dintr'ënșii, numai căți-va fericiți.

Norocul dă bani, o poetul meu ;
Talentele însă le dă Dumneșeu ;
Tatăi tiranii lumi ca fum vor peri,
De posteritate meprisați vor fi ;
De și adi, poete, esci tu prigonitū,
Însă după mórte vei fi preçuitū.

POETULU

Nu e cam tardiu ?

FIOMELA

Ai cuvîntu, o sciū ;
Se bucură însă de triumfulu tēu
Patria, copillulu și semenulu seu.
Și în fine astădi, mari cugetători
Sunt chiar în viață cununați cu flori.
Când compari, amice, timpul cel barbar,
Când era talentul, va ! arsū de viu chiar,
Cu timpul de astădi, când poți critica
Fără controlul totul, spune, nu e aşa,
Că astădi talentul, de și tot sâracu,
Este mai ferice decât unu Bismark ?

POETULŪ

Cuvintele telle sunt consolatóre ;
Dér a mea durere e sfîșiitóre
Când eū mě gîndescū
Că suffere tare acei ce iubescū.

FILOMELA

Cine e de vină ? Esci chiar Dumnéta...
Pâsserica pierе după limba sa !
De erai o Cióră, de erai Ciurezī,
O Pupáză 'n fine, atunci, sá mě credi,
N'ai fi fost în lume tu persecutat ;
Nu te 'ntrista însă, poet svînturat :
Cella ce 'ngrijesce de passeri și miei,
Nu pôte să uite pe alleșii sei.

Fruntea ta înclină la Destinul ū têū,
Și din ochi nu perde sacru Cucubeuū ;
Căci fără speranță ce e omul ū ore ?
Este pâsserica fără aripióre,
Nópte fără stelle, dille fără sorî,
Munți fără pîrae, câmpî fără de flori.

1876 Mai.

VULPEA, COCOŞULU ŞI GÄINELE

O vulpe vêdu passéri în curtea-unui sătenu ;
Si p'entre gardu le disse, în mod forte viclenù :
«V'aduc o veste bună ! Deunâdi s'a ținut
«Consiliu d'animale ; și 'n fine s'a făcut
«O pace generală ; deci, caini, și vulpi, și oi,
«De astâdi înainte ca frați să trăim noi ;
«Ești dér fără grija spre a fraternisa,
«Si astă pace săntă cu toții a serba.»

Cocoşul, simînd cursa, pe passeri îndemna
A nu se 'ncredere 'n vulpe :—«năravul cel din fire,
«Adaogă cocoşul, nu are lecuire.
«Nu ! pace nu esistă, nici pôte esista :
«Căci lupul tot lupu este, si vulpea tot şiréta»

Dér o găină bercă (cu códa ea tăetă),
Credulă sau complice, cocoşul combătu ;
Unu țapu cu influință pe vulpe susținu ;
Si ca să dea exemplu, din curte el ești,

Următ de vre o dece găini ce amăgi;
Atunci vulpea violenă înhață câte-va,
Și fuge, fuge iute în crîng cu prada sa.

Cocoșul dă alarmă ; ogarî, dulăi, copoi,
Se iau în góna vulpei prin crîng și prin zăvoi ;
Era însă târdiū !
Căci vulpea, pe cât știu,
În tienă ospăta
În vizuina sa.

MORALA

..... O simplii muritori,
Inveci veți fi voi prada celor amágitorî ?

24 Aprilie 1883.

FIOMELA ȘI RONDUNELA.

DOMNULUI DIMITRIE PAVLID.

Professorul meu de mathematică din Colegiul Sântului Sava.

Lîngă o feréstră, scumpă rôndunelă
Veselă cântă;
Intr'o colivie, biata Filomelă
Greū se lamenta.

RÖNDUNELA

Sora mea iubită, de ce sufferi óre ?
Confiasă mie a ta întristare :
Pôte-oiū alina
Sufferința ta.

FIOMELA

Nu poți tu nimica contra unui rêu
Ce d'unū anū apprópe mē muncesce greū :

Am perduț unu lucru mai scumpu decît tôte,
Decit chiar viața : dulcea libertate !
Când gîndescu c'odată eū putém să sboru,
Că putém bea apă din rece isvoru,
Că putém ca tine în arboru pletos
Să cântu eū amorulu cel misterios,
Si când mě vědū astădi intr'o încisore,
Lipsită de arbori, d'aeru, de isvóre,
Crede-mě, îmă vine capul să sdrobescu
De acește grille, ca să mě sfîrșescu.

RÖNDUNELA

Scumpă surioră, cată a râbda ;
Cat'a te supune la Ursita ta.

FILOMEA

Ori-ce consolare este îndesert :
Fără libertate tot e unu desertu !
Cât esci de ferice tu ce poți să sbori,
Fără să porți grija d'ai tei puișori,
Cari sboru ca tine ! Ași da jumătate
Din a mea viață, să gust, de se pôte,
Dulcea libertate, cel puçin o nôpte.
Pentru mine astădi sunt sfîrșite tôte !
Tu, într'ale telle lungi escursiuni
Prin atâtea locuri pline de minuni,
Gîndescă la mine, care te iubescu ;
Eū în colivie o să mě sfîrșescu !

Și când tu la anulă te vei înturna
La cuibu-unde fusse famillia ta,
Nu vei mai afla
Pe amica ta!»¹

25 Iulie, 1876

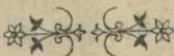
¹ În acéastă allegorie, poetul face allusiuie la viața liberă și fericită ce o ducea răposatulă Pavlid la Pisa, unde se stabilisise. Poetul credea la 1876 că iubitul său professor, întors în țără, îl va găsi mort. Destinul a decis altfel; căci Pavlid muri în România la Iunie 1883; iar poetul, de și în suferință, trăește încă, ca passereea în colivie.

Răposatulă Pavlid, bunulă mea professor, ca respuns la acéastă poesie, mă a trimis de la Pisa o colecțiune de poesiile făcute de dînsul, în limba ellenă, scriind pe caiet:

«SUVENIRE IUBITULUI AMICU C. ARICESCU.

Dimitrie Pavlid.»

Vom publica aceste poesiile în ziarul "Izvor", redactat de D. P. A. Z. Sardelis.

PLĂPUMIÓRA

Trăescū numai pentru tine,
Dragă plăpumióra mea ;
Şi îmī merge fórte bine,
Dică lumea ce va vrea.

Vine lumea să 'mī dea mie
Pâine când îmī va lipsi ?
Nici nu vrea ca să mě scie,
Şi mě lasă a muri.

Aurulū e adī dreptatea,
Patria și libertatea ;
Cine 'mī dă din pungă tot,
Acela e patriotū.

Ca s'ajungi l'a ta dorință,
Cată să fii prea plecatū,
Fără cugetū și voință,
Şi să lingi unde-ai scuipatū.

Să te 'nclini la cel mai tare,
Fie de ori-ce culore ;
Adă liberală democrată,
Și mâine aristocrată.

Decât dafini de martiră,
Bani mai bine la chimiră ;
Cine ia crucea 'n spinare,
De sigur de fome mōre ;

Iar cu bani iți facă palate,
Vedă Parisul și London,
Ați trăsuri, lachei, de tōte,
Și trăesci ca un Baron.

Trăescă numai pentru tine,
Dragă plăpumiōra mea ;
Și îmi merge fōrte bine,
Dică lumea ce va vrea.¹

1859.

¹ Publicată în *Reforma* No. 6/59

DIAMANTULU NEGRU

Unu diamantu de Indii ca sôre lumina,
 Si toti îl admira,
 În cât elu intr'o di
Pe fruntea unui Rege celebru străluci ;
Dar éta că diamantul se schimbă în carbune ;
Atuncea cu mirare savanții-aú constatat
Că piatra nestimată era chiar unu tăciune,
 Puçin cristalisat ;
Avea o poleială, cu care-unu șarlatanu
Voisse s'amâgescă p'unu egoistu tiranu.

Acestu diamantu negru adi zace în gunoi ;
 Aci 'lù lăsäm și noi ;
Aci i este locul, în alle murdării,
In care se complace insecta cu ochi miî.

1875

CLOŞCA CU PUİ MONSTRUOSI

O găină grassă
Din celle de rassă,
Care nu cloisse în viaça sa,
A avut dorință a cloci și ea ;
Uoē ea găsi
Și 'ncepe-a cloci ;
Credea că clocesce uoē de găină,
Insă erau uoē de rassă streină :
Uoē de Erete și de Cucuvae,
Și uoē de Vulturū, de Cucū și de Gae.

Pui din ghiōce aū eșit în fine ,
Găina adună pe toți lingă sine ;
Cu câtă tandreță ea pui creștea,
Și mult se mândrea
D'o progenitură cu care 'ntr'o di
Ea se va făli !

Dar s'a amăgit,
Si s'a păcălit :
Căci, după ce puii ce ea a crescut
Arripe, și códă, și ciocu aú făcut,
Toþi se repeþiră ca să jumuléscă
P'a lor născétore, și s'o nimicéscă ;
Dar nici cloșca mea
Nu se lásă ea ;
Pe góna ea pusse puit cei ingraþi,
Jumuliþi de pene, și chiar sângeraþi.

MORALA

Morala acestei fabule arată :
Că ingratitudina e singura plată
A celuil ce 'n viaçă bine-a săvîrþit.
Mulþi oameni în lume ca cloșc' aú pătit.

1873

STEAOA COBITÓRE.

Véduț-ați nótpe' adesea din cerū cum se repede
Lungi liniū de lumină, ce 'n aerū s'aū stinsū chiar ?
«E stéoa cobitóre, semnū rēu l'acel ce-o vede ;
«Căci mórttea i vestesce,» îți dice unū plugar.

El crede că ea este și unū Balaurū, care
In basme saū poveste se dice *Sburătorū*,
Intrând pe furiș nótpea pe coșu la fata mare,
Sub chipū de flăcăiandru, inflăcăratū d'amorū.

O ! nu ! tu pentru mine esci rađa lucitóre
Din ochiulū unui geniū, ce lumea-a părásit ;
Saū sufletulū sub forma a unor angeli care
In somnū ei visitésă pe cei ce aū iubit.

De esci tu o privire din ochiulū mamei melle,
De esci o rađa dulce din sufletu'i d'amorū,
O stea, tu te cobórā adese orī din stelle,
S'allini á mea durere, s'allini tristul meū dorū.

Te vădă, iubită umbră, luciferă al vieței,
În unda ce susține, în câmpul cel cu flori,
În cântul passerelei, în visul dimineței,
În zefirul ce-adie, în fine în ai sorii

Ce noaptea luminată ca lampe 'n depărtare;
Privesc-mă adesea cu ochiul teu d'amor;
Și voi, Genii illustri, ce locuiți în Sore,
Console-a văstre rade pe bietul muritor.¹

¹ Acăstă poesie, cu totul modificată adăugită, a apărut pentru prima oară în *Curierul român* din 1846, redactat de Eliade Rădulescu.

BRÓSCELE ȘI BARZA.

Nisce brósce intr'o baltă fericite vietuiaū,
Când d'odată începură a se întresfisiaū ;
Ca să puie dar unū capătū la a lor esterminare,
Bróscele celle bâtrêne aū ținut consiliū mare ;
Și eu multă umilință pe al lumii protectorū
Îl rugară să termine tristă desbinarea lor ;
Joie atunci le trimite o văstare de finicū
Să le fie lor și Rege, și părinte, și amicū.

Bróscele pe lîngă Rege cu respectū se adunara ;
Și plângêndu-se de multe, îndreptare reclamară ;
Însă astă Maestate este surdă, este mută ;
Ea nu vede, nu aude ; plângerea lor nu ascultă.
Bróscele incuragête ridū de dînsa fie-care,
O amenință, insultă, chiar o calcă în picioare ;
Însfirșit rögă pe Joie, și jertfe i presinta,
Să le dea lor un alt Rege respect a le inspira..

Joie supăratū le dete o Barză mare, flămândă,
Care pe marginea apei s'a și pus pe-loc la pindă ;
Și pe Bróscele ingrate pe tóte le-a înghițitū,
Incât în puçine dile mai tot lacu-a curățitū ;
Celle rămăse 'n viaçă, au rugat pe Jupiterū
Să le scape d'asa Rege, cu ciocul mare de ferū.

« O ném rēu și blestematū,
Dise Joie supărat,
Erai fórte fericitū
Cu Finiculū înverzitū ;
De ce l'ai nesocotitū ?
Ba chiar l'ai batjocoritū ?
Sufferā, și nu cărcni ;
Căci mai rēu vei pătimi. »

MORALA

Nemulțumirea
Vai ! a produs
La muști peirea,
Ce'i a răpus.

GUŞTERULU ŞI VULTURULU.

Unu guşteru pe o stâncă invidios fixa
P'unu Vulturu măreţu, care în aer susu plana ;
Şi neputând sê facă vr'unu reu astu Vulturu,

Din gura lui scotea
O spumă, ce albea
Totu locul împrejuru.

P'acea stâncă Vulturul din nuori se lasă jos,
Şi guşterul de frică s'ascunde sficios ;
Dar din ascundetore pe Vulturu insulta,
Şi ballele'i spurcate într'insul arunca.

Vulturul, ce aştintă în façă mindrul Sóre,
Era surdă la insulta a unu tîrritoru ;
Dispreçul ee'i aratá Vulturul domnitoru
Mai mult el întărîta reptila muşcătore ;

Ea esse din tuşisù,
S'appropie furiş,

Şi muşcă pe Vulturul hoţesce de picioru.
Al pasérilor Rege, simțind el pişcătura,

Cu furie s'asvîrlă și prinde stîrpitura
De șérpe ; și o strînge în ciocul seū de feru ;
Cu gușterulū în ghiare, el sbórâ pîn'la ceru ;
D'aci, jos îl trîntesce ;
Și fierea 'n el plesnesce.

MORALĂ

Ca gușterulū pate cel orgoliosu,
Reu și 'nvidiosu,
Care se atinge de sacra onore
A unuī omu, care
E de tôtâ lumea iubitu și stimatû,
Și consideratu.

1880.

FONTÂNA BLANDUSIEI.

D. V. ALEXANDRI.

Fiū iubitū al lui Apollon, și al Sórtei favoritū,
Al căruī geniū în lume ca un sóre-a strélucitū,
A cărui Musă sublimă România-a illustrat,
Și cu drept-cuvintū în fine aī și fost încununat
De latina gintă-illustră,—prin fôntana Blandusiei ,
Ghirlantă nemuritóre din Parnassulu României ,
Aī atins astă-dī, poete, culmea chiar a gloriei telle ;
Aī probat încă odată că esci sóre între stelle.

Eū, ce în metempsihosă din convingere-am cređut,
Cređu că geniū lui Orațiu în suffletu'ți a trecut ;
Illustrii genii poetici, Corneille, Schiller, Voltaire ,
De triumfulū tēu de astădī ei se bucură în cerū.

Classică este lucrarea ce Musa'ți a inspirat ;
Și probă, entusiasmulū generalū ce-a provocat ;

Dar sublimă 'ti poesie, care ne transportă 'n nuori,
Trebuia interpretată de artisti superiori ;
Căci ea perde jumătate din frumșetele-i divine
Cu artistul mediocre ; căci poesia în fine
Are regulele sale cum trebuie declamată ;
Nici încet și nici prea iute, nici cu voce afectată.
De ce Millo de exemplu este de toti admirat ?
Căci natura imită, căci nu este afectat.
Cu artistu ce nu 'ntellege missiunea lui cea mare,
Cea mai classică piessă compromisă este tare ;
Cu aşa artisti, Poetul nu se espune în lume ;
Dar frumosă 'ti poesie, și illustrul al tău nume,
Și simbatica 'ti ființă, toate astea indulginte
Au făcut p'al nostru public, generos și 'ntelliginte ;
El aplaudă frenetic, nu p'artistu, ci poesia ;
Și cunună meritată îl offeră România.

Fiu al Muselor ca tine, unu satelită lingă sōre,
Viorica lingă rosă, sticletă lingă veghetore,
Te salut cu toți Români, cu iubire de poetu ;
Iar ca Română, eu sunt mîndru de un Geniu perfetă
Ce produsse România. Salve, Orațiu român !
Tu, amicu al libertății, orthodocșu, iar nu pagână.

Și voi, fi ai lui Apollon, ce vă credeți novatori,
Disprecuind o grădină cu nemuritoré florî,
Imitați pe leaderulă care drumulă v'a deschis ;
Transportați-ne cu lira c'Alexandri'n Paradisă.

31 Martie 1884.

ERRATA

<i>Pag.</i>	<i>rtnd.</i>	<i>În loc de :</i>	<i>Citesce :</i>
5	10	de ceř	de cel
5	12	a lor	a lui
5	19	cu-al teř	-al teř
24	4	Corvin	Mihař
50	13	spusa	spune
61	12	AdI e	Este
99	nota	Dimi nutivul	Diminutivul.
